TARİH VAKFI
MÜKERRERDİR
BAĞIŞÇI İZİNLİDİR
SATILABİLİR

TÜRKİYE
EKONOMİK VE TOPLUMSAL
TARİH VAKFI

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

Yıl: 1 Sayı: 38
17 Aralık 1974

HAFTALIK SOSYALİST GAZETE

200 Kuruş. Sah günleri yayınlanır

Fesih yetkisi Anayasa'ya aykırıdır

Olağanüstü yetkiler demokrasi ile uyuşmaz

Cumhurbaşkanı Korutürk'ün, geçtiğimiz hafta bir Bakanlar Kurulu toplantısına başkanlık ederken yaptığı konuşma, demokrasiden yana güçler açısından endişe verici bölümler taşıyordu. Cumhurbaşkanının, altı ay kadar önce 23 Nisan ve 19 Mayıs günleri yayınladığı mesajlarında da sezilen, ancak son konuşmasında açık açık ortaya çıkan bu eğilim, Cumhurbaşkanlığının yetkilerinin artırılmasını istemektedir. Bu, tehlikeli bir eğilimdir. 12 Mart'tan oldukça ağır yaralar alarak çıkmış olan demokratik güçler, bu konuda olanca hassasiyeti göstermek durumundadırlar.

Kökü emperyalizmin tarihsel çıkmazında yatan bir hükümet bunalımını aşabilmek amacıyla, önüne gelenin çare önerdiği ülkemizde, Korutürk'ün «Cumhurbaşkanlarını bekle ve gör durumunda bırakmak doğru değildir» şeklindeki sözleri, bunalımı çözümlemek amacıyla söylenmiş sözler olarak ele alınamaz. İçtenliği ne olursa olsun, bu burjuva demokrasisinin kısıtlı sınırlarını bile zorlayan ve parlamento üstünde güçler oluşturma çabasından başka bir şey olmayan ve dolayısıyla demokrasi ile uzlaşması mümkün olmayan bir yönelimdir.

Fesih yetkisi anayasaya aykırıdır

Üstelik Korutürk kendi deyimi ile «...meselâ, parlamentodan bir hükümet çıkarmak sorunu kilitlenirse...» parlamentoyu fesh etme yetkisini istemektedir. Bu konuda demokrasiye hiç bir zaman saygı duymamış çevrelerden de, öteden beri, benzeri öneriler geldiği düşünülürse, bu isteklerin anti-demokratik niteliğinin daha da açık vurgulanması gerekir.

Hükümet bunalımlarını çözeyim derken, parlamentoyu fesh etme yetkisini her türlü hukuki denetimin dışında bırakılmış kurumlara ve o kurumların başındaki kişilere bırakmak demokratik gelişmenin

(Devamı 5. sayfada)

* Sağcı partilerle birlikte güvenlik kuvvetleri de faşistleri destekliyor
* MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşist komandolar saldırılarını sürdürüyor

Faşistler tecrit edilecektir

MHP'ye ve Ülkü Ocaklarına bağlı faşist komandolar sistemli saldırılarını sürdürüyorlar. Hergün bir üniversite veya yüksek okulda olay çıkarıyor, adam yaralıyor, okulların kapatılmasına çalışıyorlar.

Hükümet bunalımına paralel olarak ortaya çıkan faşist saldırılar bütün aşırı sağ partiler tarafından el altından destek leniyor. 12 Mart sonrası faşist dönemde devletin de desteğiy.

(Devamı 5. sayfada)

TSİP Başkanlık Kurulunun bildirisi

İSTANBUL – Son günlerde saldırganlıklarını daha da artıran faşist saldırgan güçler, cinayetlerine bir yenisini daha katmışlardır. 12 Aralık gecesi, saat 21 sıralarında, Ankara'da referandum kampanyasıyla ilgili afiş

(Devamı 5. sayfada)

ADYÖD Başkanının basına açıklaması

Bir süre önce, Ankara'da faşist saldırganların çıkardıkları olaylar sonucunda, polis Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği'ni basmış ve burada bulunan 162 öğrenciyi gözaltına almıştı, 162 öğrenci kovuşturmaya

(Devamı 5. sayfada)

New York'daki Türk öğrencilerinin bildirisi

Yurt dışında bulunan öğrenci örgütleri Türkiye'de gençliğe faşist saldırıları kınamaktadırlar. New York Türk Öğrenci Derneği'nin bildirisi aşağıdadır:

HALKIMIZA,

(Devamı 5. sayfada)

Daha sonra Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, eski sıkıyönetimlerin geleneğini sürdürerek, ADYÖD'ü ve 11 devrimci derneğin faaliyetlerini yasaklıyarak, dernekleri mühürletti. Faşistlere dokunulmuyor, devrimciler engelleniyor. Saldırıya uğrayan gençler tutuklanıyor ve bütün bunlar demokrasi adına yapılıyor.

Faşistlerin evvelki hafta CHP'lilere de saldırması, CHP'li bir işçiyi döverek komaya sokması, olayları daha da gerginleştirdi. Burjuva basının ve TRT'nin herzaman sağ-sol çatışması diye tanıttığı faşist saldırıları aynı şekilde yorumlayan CHP yetkililerinin bir kısmı, ucu kendilerine dokununca, durumu protesto ettiler. CHP'li işçi bitkisel hayata girmiş durumda, yani artık yaşaması imkansız. Bu olay faşistlerin yalnız sosyalistlerin değil bütün ilericilerin, yurtseverlerin ve demokratların düşmanı olduğunu bir kere daha gösterdi. Orta da sağ sol çatışması yoktur, bir avuç saldırganın geniş gerici destek ile tertiplediği, gençliği provoke etmeye yönelik saldırılar vardır. Sağsol çatışması sınıflar arasında olur, küçük grupların saldırmasıyla değil.

Faşistler ayrıca geçen hafta bir genç de öldürdüler. Başına sopayla vurularak öldürülen genç eski bir Ülkü Ocaklı, sonradan sosyal demokrat olmuş. Geçen hafta İzmir'de otobüsten inerken bir grubun saldırısına uğruyan genç kardırıldığı hastane de öldü. Fakat güvenlik kuvvetleri bu olayı da hasıraltı ettiler ve olayın hiçbir yankısı olmadı.

Bütün bunlar sistemli faşist saldırıların devam edeceğini gösteriyor. Mevcut burjuva mekanizması saldırganlara tam destek halinde... Gençler kendi güvenliklerini kendileri sağlamak zorunda. Ama bu eski dönemde olduğu gibi silâhlı faşist saldırgan grupların karşısına genel silâhlı küçük grupları çıkarılması yoluyla yapılmamalı. Bu yolun doğru bir yol olmadığı, gençliğin mücadelesini saptıran bir yol olduğu ve faşistlerin de başlıca amacının gençleri bu yola sokmak olduğunu geçmiş bize öğretti. Öğrenci gençliğimiz ilericidir, demokrat ve yurtseverdir. Faşistlerin onlara verecekleri hiçbir şey yoktur. Gençlik faşistleri kolayca tecrit edebilir. *Genç yığınlar faşistlere karşı aydınlatılmalı, saldırıların gerçek niteliği öğrencilere açıklanmalıdır.* Geniş öğrenci yığınları faşistlere karşı örgütlenmelidir. Kendi güvenliğini sağlamanın tek yolu örgütlenmektir, öğrenci gençliğin birlik ve beraberliğidir. Faşistler ancak böyle tecrit edilir.

Faşist saldırılara karşı birey sel yoldan ve acemice mücadele edecek kitleden kopuk yöntemler, hakim sınıfların tuzağına düşmek olacaktır.

Ve meselenin asıl önemli yönü şudur : Faşist saldırılara karşı geniş emekçi yığınlarını seferber edebilmek. Bu nedenle, en önemli görevimiz anti-faşist mücadeleyi kitlelere maletmektir örgütlenme çalışmalarımızın yanısıra bu saldırıların halk düşmanı karakterini emekçi yığınlara anlatmalıyız. Meselenin gençlik olayları olmadığını, topyekün halk meselesi olduğunu en geniş yığınlara izah edebilmeliyiz.

Faşist saldırılara karşı kitleleri seferber edelim

Komondolar Ankara'da referandum afişi yapıştıran TSİP'li Mahmut Filiz'i tabancayla ağır yaralad

Bir avuç faşist saldırganın, aslında işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza yönelen, görünürdeki hedef olarak da öğrenci gençliğimizi seçen saldırıları, geçtiğimiz hafta içinde yoğunlaştı ve cinayetlere dönüştü. CİA patentli, emperyalist uşaklarının hayalleri ve oyunları ortada: Bir yandan kargaşa havası yaratarak faşizmi tezgâhlamak, öte yandan başta işçi sınıfı olmak üzere, halkımızın demokratik uyanışı ve birleşmesini engellemek için sermayenin uşaklığını yapmak ve nihayet korku ve dehşet havasını yaygınlaştırmaya çalışmak...

Faşist saldırganlar Adana'da bir işçimizi vurdular ve artık yaşamamasına, bitkisel hayata girmesine yol açtılar. Yurdun çeşitli yerlerinde gerek öğrenci gençlik, gerekse Türkiye Sosyalist İşçi Partisi üzerine saldırılarını yoğunlaştırdılar. İlerici, demokrat, devrimci güçlerin yılmadığını, üstelik de emekçi halkın artık kendi çirkin yüzlerini görmeye başladığını anladıkça saldırganlıkları ve öfkeleri arttı, Karadeniz Teknik Üniversitesinde, İstanbul Üniversitesinde çıkardıkları olaylardan sonra, geçtiğimiz Perşembe akşamı, Ankara'da, sendika seçme özgürlüğünü savunan referandum afişlerini asmakta olan TSİP üyesi, emekçi kardeşimiz Mahmut Filiz'i tabancayla vurdular. İşçi sınıfımızın hakları uğruna parti görevini yerine getirmekte iken faşistlerin kurşunlarıyla vurulan Mahmut Filiz, altı sat süren bir ameliyat geçirdi ve komaya girdi. Oysa arkadaşımızı vuran faşistler, Ülkü Ocakları Merkezi'ne rahatça sığındılar ve görgü tanıklarına rağmen henüz yakalanamadılar. Birkaç gün önce, yine faşistlerin sebep olduğu bir saldırıdan sonra 162 ilerici, devrimci öğrenciyi tutuklayan ve ADYÖD'ü kapatan sıkıyönetim komutanlığının ve polisin faşist saldırganlara ve faşist yuvalarına karşı bugüne kadar gösterdiği müsamaha dik kati çekti.

Faşist saldırganların hedefi, halkımızın demokratik mücadelesi ve işçi sınıfıdır.

Kanlı tertipler, çıkarılan olaylar, saldırılar bunun içindir.

Bu bir avuç faşist saldırganı işçi sınıfımız ve emekçi halkımız bir kaşık suda boğacak güçtedir. Ve emekçi halkımız saldırganların gerçek yüzünü, sömürücülerin uşaklarının mas kesini hergün biraz daha iyi görmektedir. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız faşist saldırganları ve onların ardındaki sömürücüleri, örgütlenerek, sımsıkı örgütlenerek ve örgütlü mücadele ile yenecektir.

Eskişehir'de Basın-İş üyelerine baskılar

Eskişehir Kitle Bürosu

Eskişehir İktisadi Ticari İlimler Akademisi Matbaasında çalışan DİSK Basın-İş'e bağlı işçiler, Sendikanın yaptığı toplu sözleşme çağrısı üzerine, iş veren tarafından işten atılmışlardır. İşten atılan işçi arkadaşlar, Yüksel Akyar, İhsan Yılmaz, Şaban Tuncer, Musa Altıntaştır. Diğer işçilere de baskılar yöneltilmiş ve işçiler kendi branşları dışında işlerde çalıştırılmaya başlanmıştır, Operatör olan bir işçi arkadaş kağıt taşımaya, bir başkası bahçenin otlarını yolmaya, tuvalet temizlemeye verilmiştir.

Amerikan «yardım»ının kesilmesinden ileri gelen sömürücü güçlerdir

Askeri «yardım»lar halkların düşmanıdır

Amerika'nın Türkiye'ye her yıl verdiği askeri malzemenin, yardım adı altında tanıtılan, kendi emperyalist politikasını sürdürmek için sevkettiği silah ve diğer askeri malzemenin verilmesi 10 aralıktan itibaren durduruldu.

Emperyalist masraflar yardım değildir

Amerikan emperyalizminin kendine bağımlı azgelişmiş sömürge ve yarı sömürge ülkelere verdiği gerek askeri, gerek diğer malzemenin verilişi sebepleri iki türlüdür. Hem buhranların önlenmesi için büsbütün askerileştirilen ABD ekonomisinin fazla silah üretimine böylece bir pazar bulunmaktadır hem de bu ülkelerdeki *gerici iktidarlar sosyalizme, kurtuluş savaşlarına, işçi sınıfı ve emekçi halka karşı silahlandırılmaktadır.*

Bu silahların, bu yüzden emperyalizmin askeri harcamaları hiçbir şekilde yardım

la bir alakası yoktur. Tam tersine bu harcamalar, halkların düşmanıdır, Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmin düşmanıdır. Bu malzemenin verilmesi tamamen ABD emperyalizminin kendi ekonomik ve askeri çıkarlarının sürdürülmesi ile ilgilidir. Bu nedenle, halkımız, askeri malzeme sevkiyatının durdurulmasını sevinçle karşılamıştır,

Fakat ABD emperyalizmi günümüzde öyle bir çıkmaza girmiştir ki, kendi bindiği dalları kesme durumunda kalmaktadır. Türkiye'ye yapılan «yadım»ın kesilmesine Kıbrıs olayları yol açmıştır.

ABD'nin çıkmazı büyüyor:

Kıbrıs olayları sonucunda Akdeniz dengesi değişmiş, Yunanistan da cuntanın devrilmesi ABD'nin planlarını altüst etmiş, Kıbrıs'ta da tezgahladığı oyun fiyaskoyla neticelenmiştir, Öyle ki kendi desteklediği Sampson'un devirdiği Makarios yeniden adaya dönebilmiş ve büyük sevgi gösterileri ile karşılanmıştır. Bir yandan da Arap-İsrail savaşı yeni aşamalaa geçmek durumundadır, ABD emperyalizmi Orta Doğu'ya istediği biçimi verememektedir, Sosyalizmin ve dünya halklarının mücadelesi onu bir

(Devamı 6. sayfada)

Acil görevimiz örgütlenmektir

Kapitalizmin genel bunalımının gittikçe sarıştığı emperyalist kampın bocalaması gün geçtikçe artıyor. Artık Avrupa ve Amerika'daki büyük enflasyon dalgası var. Fiyatlar hızla yükseliyor ve çeşitli ihtiyaç maddelerinin sıkıntısı çekiliyor.

Büyük fabrikalar üretimi düşürmek zorunda kalıyorlar. Özellikle otomotiv endüstrisi yoğun bir kriz içinde. Avrupada ve Amerikada on binlerce otomotiv işçisi işten çıkarıldı. Pahalılığın yanısıra işsizlik gittikçe çoğalıyor. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin nisbi yoğunlaşması, mutlak yoğunlaşmaya dönüşüyor.

Emperyalizme bağımlı Türkiye ekonomisi daha da büyük sıkıntılar içinde, Emperyalistlerin ve yerli ortaklarının toplumumuzu soktuğu büyük ekonomik ve sosyal bunalım giderek derinleşiyor. Emekçi halkımızın üzerindeki sömürü ve baskı gittikçe artıyor. Egemen sınıfların partileri hükümet kuramaz durumda. Halkımızın gelişen demokratik mücadelesi karşısında çaresiz kalan egemen sömürücü güçler çıkış yolu bulmak için yeni tertipler ve planlar içinde. Kitleler burjuva partilerinin çekişmelerini ve ikiyüzlülüklerini her geçen gün daha açık seçik kavrıyorlar. Kitlelere «umudumuz» diye tanıtılan parti genel başkanı erken seçimleri çözüm olarak göstererek kitlelerin yanıltılmasına hizmet ediyor. Yoksul emekçi yığınlarının biricik kurtuluş umudu olan işçi sınıfının bağımsız politikasına karşı bir yandan baskılar artıyor, öte yandan ilerici ve yurtsever güçlerle işçi sınıfı arasında sağlam bağların kurulması sözde ilerici geçinenlerce engellenmek, baltalanmak isteniyor. İşçi sınıfının bağımsız ve devrimci politikasına karşı sağlı sollu engelleme ça-

kitle

(Devamı 5. sayfada)

Erken seçimi kitlelerin sıkıntılarının bitmesi olarak göstermek halkı yanıltmaktır

Seçim halkın değil CHP'nin umududur

Erken bir seçim için ajitasyon gittikçe gelişiyor. Cumhurbaşkanı da seçim istiyor. Onun için «yetki»lerinin artırılmasını istedi. Sağ koalisyon çalışmaları eninde sonunda bir sonuç verse bile kısa dönemde yine bir parçalanma olacak, hâkim sınıflar yine hükümet bunalımına düşecekler. Çünkü sağ partilerin temsil ettikleri sınıf ve zümre çıkarları üzerinde, özellikle kapitalist ekonominin şiddetli krize sürüklendiği şu dönemde kalıcı bir anlaşmaya varmaları imkânsız. Bu bakımdan seçim, ya ilk baharda ya da önümüzdeki yılın son baharında kaçınılmaz görünüyor.

Oysa «demokrasi»yi kendileri için kapalı av alanına çeviren hâkim sınıf partileri seçimi de kendi aralarında yapacaklar. Seçim kanununun anti-demokratik hükümleri yüzünden işçi sınıfının sosyalist partisi bu harda yapılacak bir seçime katılamıyacaktır, Üstelik, 12 Mart sonrasının tüm antidemokratik anayasa ve yasa değişiklikleri hâlâ yürürlükteyken, 141 ve 142. maddeler kalkmamışken ve emekçi halkımızın düşünce ve örgütlenme özgürlüğü üzerinde baskılar gittikçe artarken yüzlerce siyasi «suçlu» hâlâ hapislerde tutulurlar, «olağanüstü koşullar» mahkemeleri önünde yargılanmaları sürerken, sıkıyönetimler yine birbiri ardısıra grevleri ertelerken, gençlik örgütleri kapatılırken ve sosyalistlerle gençler üzerinde düpedüz faşist provokasyon ve baskılar burjuva basında «sağ-sol çatışması» diye kıyamet koparmaya bahane edilirken... böyle bir ortamda seçime gidileceği

Bu durumda seçimin emekçi halkın gerçek tercihlerini yansıtmıyacağı kesinlikle ortadadır Ama onun da ötesinde, ve yine aynı nedenle, önümüzdeki seçim genel olarak da gerçekte hiç bir soruna çözüm getirmeyecektir.

Bir kere seçim emekçi halkımızın hiç bir derdine deva olmayacaktır. Seçimden sonra işbaşına geçeceği umulan «güçlü» hükümet —o da eğer geçerse— işsizlik ve pahalılığı büsbütün artıracaktır. Kapitalist krizi atlatmak için alacağı tedbirler, bu tedbirlerin *yüklünü* emekçi halkın sırtına yıkmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Bugünkü sorumsuz mutemetler hükümeti bile kitlelerin hayatı ve kaderiyle ilgili her türlü «âcil» tedbiri almaktan perva duymazken, seçimden sonra başa geçecek «sorumlu» hükümete daha da «âcil» ve «kararlı» tedbirler aldırtılmakta *hiç* perva duyulmayacaktır!

İkincisi, hâkim sınıfların hükümet bunalımı, kitlelerin sırtından sağlanan vurgunu paylaşma kavgasından doğuyor. Bu kavganın bir yanı da ekonomik krizden her birinin en az zarar ve giderek en çok kazançla sıyrılma çabasıdır. Onun için, seçimden sonra başa geçecek bir «güçlü» hükümet

(Devamı 5. sayfada)

Somut şartların dayattığı somut görev

Uzun yıllardan beri Türkiye sosyalist hareketinin gündemindeki en önemli meselesi İşçi sınıfının siyasi örgütlenmesidir.

Ustanın dediği gibi, her ülkenin pratiğinde işçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareketin ayrı ayrı geliştiği bir dönem vardır. Bir başka deyimle işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi ile sosyalizmin bilimi, her ülkenin işçi sınıfı tarihinde bir süre ayrı gitmiştir. Bu durum, işçi sınıfı biliminin önce aydınlar tarafından öğrenilip benimsenmesinden doğar. Aydınların görevi ise işçi sınıfına bilinç taşımaktır. «İşçi sınıfına bilinç dışarıdan verilir» prensibi, kuru bir aydın safsatası değil, sosyal pratikten çıkmış bir olgudur.

İşçi sınıfına bilincin dışarıdan verileceğine karşı çıkan görüşler, işçi sınıfı dışındaki zümrelerden kaynaklanırlar. Bu görüşler, ister sağ ister sol biçimde ortaya çıksınlar, yardıkları sonuç hep aynı olmuştur. İşçi sınıfının kendiliğinden bilinçleneceği görüşü, kendiliğinden hareketler içinde işçi sınıfının sınıf bilincine, politik bilince ulaşacağı tezi, özellikle menşevikler, uvriyeristler (işçi dalkavukları), popülistler ve sendikalistler tarafından yayılır. İşçi sınıfının kendiliğinden bilinçleneceği görüşünü yayan tavırlar, aynı zamanda işçi sınıfının siyasi örgütlenmesini önemsemeyen veya bu örgütlenmenin devrimci evrensel prensiplerine uymayan tavırlardır. Bu görüşler, işçi sınıfının merkezi örgütlenmesine, (yukarıdan aşağıya doğru örgütlenmesine) karşı çıkarlar; taban dan örgütlenme görüşünü yayarlar; siyasi örgütlenmeyi sulandırırlar, niteliğe değil niceliğe önem verirler. Bu eğilimler genel olarak sağ eğilimler şeklinde ortaya çıkmıştır.

Öte yandan, işçi sınıfının eylem içinde kendiliğinden örgütleneceğini, sendikal eylem içinde bilinçleneceğini ileri süren çeşitli sol sapma (goşist) görüşler de vardır, bu eğilimler, 1930'lardan sonra Troçkizm'den önemli ölçüde etkilenmişler veya Troçkizm de kendilerine ideolojik kılıf bulmuşlardır.

İşçi sınıfı sosyalizmi, bu yanlış tavırlara karşı sürekli mücadele etmiştir. Öte yandan, işçi sınıfına dışarıdan bilinç verme meselesini bir entellektüelizm biçiminde algılayan *aydın kulüpçülüğü* de sosyalizm ile işçi sınıfı arasına kendi zümre duvarlarını gererek, işçi sınıfının politik örgütlenmesini geciktirir. Sözkonusu devrimci ilkenin, aydın tavırlarıyla uygulanması, sosyalist aydınların sosyalizmi kendi tekellerinde görmeleri, işçi sınıfının politik örgütlenmesini geciktirir. Sosyalist aydınların, bilimsel teoriye inanmaları kuru lafla, veya fiyakalı sözlerle değil, *pratikle* belli olur. İşçi sınıfının bilimi, kitap sayfalarında, entellektüel kitaplıkların da, aydın sohbetlerinde kalsın diye doktrinleşmemiştir. İşçi sınıfının bilimi, herşeyden önce sosyal pratiğin içinden doğup, bilimsel bir dünya görüşü, tek doğru evrensel öğreti olarak sistemleşmiştir. Evrenin insanlık tarihinin ve kapitalist toplumun bilimsel yöntemlerle analizinden doğan, yani bizzat maddi temelden çıkarak, varolan teori, gene tarihin akışını hızlandırmak ve «dünyayı değiştirmek» içindir. Teori ile pratik arasındaki bu sımsıkı diyalektik bağı kavrayamayanlar, ne denli iyi niyetli olurlarsa olsunlar, kendi zümre sapıtmalarıyla sosyalist harekete zarar verirler. Ve bilimsel teori, aydınlara, işçi sınıfının bilimini işçi sınıfına götürme görevini vermiştir. Bu görevi göremeyen kişi, ne denli sosyalizm uleması olursa olsun, ne kadar büyük iyi niyetler taşırsa taşısın, işçi sınıfına zarar veriyor demektir.

İşçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin belirli bir dönem ayrı ayrı gitmesi, teori-pratik ayrılığı biçiminde de kendini gösterir. Veya varolan pratiğin işçi sınıfı dışında kalmasını getirir. Bu nedenle, sosyalist aydınlar, işçi sınıfına bilinç taşırken, sosyalizmin aydınların uğrağı değil, işçi sınıfının bilimi ve eylemi olduğunu anlamalıdırlar. Bunu anlamak da mutlaka teorinin pratiğini uygulamakla, yani işçi sınıfının örgütlenmesine hizmet etmekle olur.

Ve işçi sınıfı ile sosyalist hareketin, teori ile pratiğin, kendiliğinden hareket ile sosyalizmin, işçilerle aydınların kavuşup sentezleştiği, somutlandığı nokta ise, *işçi sınıfının partisidir*, bir başka deyimle işçi sınıfının siyasi örgütlenmesidir. Ancak böyle bir örgütlenme işçi sınıfının ve tüm emekçilerin siyasi kurtuluş yolunu açacaktır.

Bu nedenle, sosyalist aydınlar kendi zümre eğilimleri veya çıkarları için değil, İŞÇİ SINIFININ YÜKSEK ÇIKARLARI için sosyalist mücadeleye hizmet etmelidirler. Bu çaba, ancak İŞÇİ SINIRI PARTİSİNDE işçilerle aydınların, (ve diğer kökenli işçi sınıfı sosyalistlerinin) *organlar ve prensipler bütünlüğü* içinde, *tüzük ve program* çerçevesinde kaynaşması ile en verimli düzeye ulaşır. Kendini işçi sınıfının yüksek çıkarlarına, proletaryanın devrimci davasına adama yan, sosyalizmin, işçi sınıfının düşüncesi ve davranışı olduğunu anlayamayan, bunun pratiğini yerine getirmeyen her sosyalist aydın sosyalizmin başarısızlığından sorumludur.

Sosyalist pratik yeryüzünde defalarca ve defalarca göstermiştir ki, sosyalizmin işçi sınıfına malolmadığı, işçi sınıfının emekçi halk hareketinde önderliği, kendi devrimci siyasi partisiyle ele geçirmediği durumlarda, toplumu kapitalizmden sosyalizme götürecek ve sınıfsız topluma yöneltecek SOSYAL DEVRİM imkansızdır. Madem ki sosyal devrim her şeyden önce bir *iktidar meselesi*dir, ve çağımızda sosyal devrimi gerçekleştirecek olan *politik iktidar* ancak işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşir, şu halde siyasi mücadele ve işçi sınıfının siyasal örgütlenmesi esastır.

İşçi sınıfı örgütlenmesinin en yüksek biçimi olan siyasi örgütlenme olmadan, işçi sınıfı partisi iktidarı alacak güce ve öncülük düzeyine ulaşmadan, işçi sınıfının iktidara gelmesi, tüm üstyapı aygıtını yenibaştan düzenlemesi ve sosyalizmi kurması imkansızdır.

Şu halde tekrar tekrar bilmeliyiz ki, bir iktidar meselesi olan sosyal devrimin gerçekleşmesi ancak ve sadece işçi sınıfı öncülüğünde olur. İşçi sınıfının öncülüğü ise herşeyden önce onun —ve müttefiklerinin— iktidar mücadelesini başarıya ulaştıracak ve sonradan toplumu işçi sınıfı öncülüğünde sosyalizme götürecek *öncü işçi sınıfı partisi* ile mümkündür.

Sosyalistim diyen herkes tarafından çok iyi bilinen bu bilimsel gerçeği yeniden ve yeniden vurgulamak gereklidir. Çünkü, özellikle Türkiye'nin pratiğinde bu gerçeğin gereğince anlaşılamadığı, bu evrensel doğrunun pratik görevlerinin yerine getirilmediği açık bir olgudur. Sosyalistim diyen herkes bu *genel doğruları* kabul ettiği halde, herkesin işçi sınıfı pratiğine girdiği ne yazık ki görülmüyor. Yakın geçmişte, birtakım aklıevvel küçük burjuvalar çıkıp, devrimin öncülüğünü küçük burjuvaziye vermişlerdi. İşçi sınıfının objektif ve sübjektif şartlarını tartışıp durmuşlardır. Hatta, P.D. Aydınlık denilen aydınlar kulübü, bir ara devrimi altı aşamaya bölüp, bunun ilk dört aşamasında öncülüğü askersivil aydın zümreye, (sol kemalistlere, küçük burjuva bürokratlarına) ihsan etmişti.

Bugün hiç olmazsa kağıt üzerinde, işçi sınıfı öncülüğünü inkâr eden çıkmıyor. Ama pratikte işçi sınıfı pratiği yerine, aydın kulüpçülüğü, dergicilik, yuvarcılık, köylü kuyruk çuluğu, likidatörlük henüz silinmiş değil. Bu kadarla da kalmıyor, özellikle işçi sınıfı düşmanı Proleter Devrimci Aydınlık uzantısı çizgi, birtakım genel lafazanlıklar ardına sığınıp işçi sınıfı sosyalizmine sövüp, işçi sınıfının politik mücadelesini yıkmak, ülkücü komandolarla aynı ağızları kullanıp uluslararası işçi sınıfı hareketine küfretmek şeklinde *sol provokatörlük* «misyonuna» devam ediyor. İşçi sınıfının sosyalist partisinin eylemlerinde, çabalarında ufacık gruplarla hadiseler çıkarıp, *sosyal faşistlik* görevini yerine getirmeğe uğraşıyor.

Kökü, küçük burjuva aydın hastalıklarına dayanan bu dağınıklık ve sapmalar, işçi sınıfı kayasına çarpıp darmadağınık olana kadar, hareket merkezi otorite etrafında ve işçi sınıfı temeli üzerinde sapasağlam toparlanana kadar, her gün biraz daha gerileyerek de olsa sürecektir.

Bu ortamda işçi sınıfı sosyalistleri için, amaç, işçi sınıfı sosyalizminin ilkelerinden taviz vermeden, ileri düzeyde teori-pratik bütünlüğü içinde daha yüksek birliğe, daha ileri ideolojik düzeye ve bütünlüğe ulaşmak, işçi sınıfının merkezi otoritesini güçlendirmektir. Tüm işçi sınıfı sosyalistlerinin işçi sınıfı pratiği içinde duymaları gereken sorumluluk böyle bir davranışı gerektirir. Ama bu davranış elbette prensipler çerçevesinde olur.

Gene işçi sınıfı sosyalistleri bir takım kısa vadeli demokratik hedefler için, kitle tabanı olan ilerici eğilimlerle güçbirliği yaparlar. Sözünü ettiğimiz işçi sınıfı dışı, provokatör, sosyal faşist çizgiler, işçi sınıfı sosyalizminin güçbirliği ilkelerinin (kapsamının) bile dışındadırlar.

İşçi sınıfının bilimini kabul eden, uluslararası işçi sınıfı hareketine ve partilerine sövmeyen, işçi sınıfı hareketini baltalamaya uğraşmayan sosyalist eğilimlerle *«ilkelerde savaş, devrimci kardeşlik»* prensibi çerçevesinde dialog kurulması, işçi sınıfı sosyalistlerinin ve Partisinin görevidir.

İşçi sınıfı hareketinin ve sosyalist mücadelenin, genel emekçi halk hareketinin, yeni bir yükseliş dönemini yaşadığımız bu sıralarda, geçmişten alacağımız başlıca ders, işçi sınıfının politik örgütlenmesinin teorik ve pratik görevlerini yerine getirmek, işçi sınıfının sosyalist hareketinin gelişmesini sağlamak, işçi sınıfının kendisi için sınıf olmasına yardımcı olmak ve politik-ekonomik-mücadele birlikteliğini sağlayarak, işçi sınıfının merkezi siyasi otoritesinin genel emekçi halk hareketi içinde öncülüğünün fiilen gerçekleşmesine hizmet etmektir.

Bugün ülkemizde sanıldığından çok ileri birikim vardır. İşçi sınıfı başta olmak üzere, yoksul köylülüğün, devrimci gençliğin ve giderek tüm ezilen emekçi halkın örgütlenmesi, aynı zamanda işçi sınıfı sosyalist kadrolarının aynı devrimci prensipler etrafında, işçi sınıfının devrimci siyasi partisinin çatısı ve bayrağı altında toplanmasıyla diyalektik bir bağ içindedir. Bir başka deyimle, işçi sınıfımızın örgütlenmesi sorunu ile eski-yeni tüm devrimci sosyalist kadroların toparlanması ve merkezleşmesi sorunu birbirinden ayrılamaz.

Sosyalist hareketimizde, *«eski yeni, içeride ve dışarıda işçi sınıfı adına ne varsa»* işçi sınıfının kollektif demir disiplini ve onun öncü örgütü içinde ve etrafında kenetlenmeleri zorunluluğu, hepimize teorik ve pratik büyük sorumluluklar yüklemiştir.

Günümüz sosyalist mücadele aşamasının *somut* şartlarının *somut* tahlilinden çıkan *somut* görevi budur.

Moğolistan Halk Cumhuriyetinin 50. yılı kutlu olsun

Dünyanın en küçük ama Sovyetler Birliğinden sonra en eski sosyalist ülkesi olan Moğolistan geçen Kasım ayının sonunda halk cumhuriyetinin ellinci yılını kutladı.

Halen 1,5 milyon nüfuslu bir ülke olan Moğolistan Halk Cumhuriyetinin kuruluşu 1921 de kurulan geçici devrim hükümetinin tüm ülkede yönetimi ele geçirip, Mogolistan Halk Devrimci Partisi öncülüğünde Halk Cumhuriyetinin resmen ilan ettiği 1924 yılına kadar uzanır.

Kısa tarihçe

1917 Büyük Ekim Bolşevik devriminden kısa bir süre sonra Moğolistan bir yandan Çinlilerin öte yandan devrimden kaçan karşı-devrimci beyaz Rusların istilasına uğradı ve bu iki grup ele geçirdikleri bölgelerde Moğolistanı tümüyle istila etmek için birbirleriyle savaşa tutuştular.

Yabancı istilasına karşı çete (partizan) savaşı veren Moğollar başlıca iki yeraltı örgütü tarafından yönetiliyordu. Bu iki gizli devrimci örgütün liderleri olan *Sukhe-Bator* ile *Choybalsan* 1921 yılında bir araya gelerek örgütlerini birleştirdiler. Böylece *Moğolistan Halk Devrimci Partisi*'nin ilk kongresi yapıldı, Kongre Leninist ilkeleri kabul ediyor, Kuzey bölgesinde *Mahallî Devrimci Hükümet*'in teşkilini kararlaştırıyor ve Parti ile bu hükümetin yöneteceği Devrimci Halk Ordusu'nu kuruyordu. Kongre kararları arasında III. Enternasyonal'dan istilacı Çinlilere ve gerici Beyaz Ruslara karşı yardım istenmesi de yeralmaktaydı.

Sovyetler Birliği İşçi Sınıfının da yardımıyla Moğolistan ulusal kurtuluş hareketi Moğolistan işçi sınıfı partisinin öncülüğünde başarıya ulaştı ve 1921'in güzünde ülke istilacılardan temizlendi.

Milli Devrimin başarılmasından sonra sıra sosyal devrime gelmişti, fakat aynı zamanda dini lider olan Yaşayan Buda anayasal bir monarşi ilan etmişti. Bu nedenle Geçici Devrim Hükümeti mevcut yönetimle ve Tapınakla (Buda Din Kurumuyla) geçici ittifak yaptı. İmparator durumundaki Yaşayan Buda *Urga* öldükten sonra ülkede büyük nüfuz sahibi olan Parti-iktidarı tamamen ele alarak Moğolistan Halk Cumhuriyetini ilan etti. 1921'de resmen kurulduğu zaman 160 üyesi olan Parti, Halk Cumhuriyeti ilan edildiğinde 4700 üyeye sahipti.

Zamanla yeni hükümet çeşitli ekonomik atılımlara ve dönüşümlere girişti. Buna rağmen din kurumuyla iyi geçinmeğe dikkat ediyor gelişmeyi tedrici tutuyordu.

Daha sonra parti içinde bir sol grup zamanla güçlenmeğe başladı ve 7'ci kongrede partinin yönetimine geçti, (1928). Sözkonusu sol grup ülkenin doğrudan doğruya sosyalizme geçmesini savunuyor ve asillerle rahiplere karşı saldırıya geçiyordu, Bu tutum kısa zamanda ülkede karşı-devrimi getirdi. Genellikle karşı devrimcilerin örgütledikleri köylülerin silâhlı direnişine Gençlik Birliği'nin çeşitli birlikleri, hatta bir kısım parti üyeleriyle Halk Ordusunun bazı müfrezeleri de katıldılar. Fakat karşı-devrim Sovyetler Birliği'nin yardımıyla bastırıldı. (1929-32)

Parti daha sonra bu karşı devrimi Japon emperyalistlerinin organize ettiğini ve sol kanat yöneticilerinin Leninist prensipleri çiğneyerek partiyi kitlelerden tecrit ettiğini-öncü ile kitle arasındaki diyalektik bağı kuramadığını-özellikle kır emekçilerine yabancılaştığını ileri sürmüştür,

Gene resmi parti kayıtları. Stalin'in «sol sapmaya» son verilmesi konusundaki tavsiyesini de içermektedir. 1932'de toplanan Parti plenumu Comintern'in tavsiyesini tutmuş, yumuşak bir politika izlemeğe karar vererek-kitlelerin eğitimine ve sosyalizme tedrici geçişe yönelmiştir.

1932 plenumundan sonra Chyobalsan partinin liderliğine geliyor ve Parti Sovyetler Birliğiyle dostluğu güçlendiriyordu,

Ne var ki, 1932 yılında 42 bin'e yükselmiş olan parti üyeleri arasında geniş çapta tasfiyeler yapılıyordu. 1934'deki 9'cu kongrede parti üyeleri sayısı 8 bine inmişti. Partiden çıkartılan üyelerin çok büyük ekseriyeti köylü unsurlardı.

Merkez komitesi parti üyelerini konsolide ettikten ve partiyi en dar-en sağlam kadrolarla birlikte reorganize ettikten sonra-asillere ve rahiplere (Lamaist hiyerarsiye) karşı saldırıya geçerek-onların nüfuzunu ezdi-ülkede partinin ve sosyalizmin otoritesini sağladı.

Bugün partinin 50 binden fazla üyesi vardır ve bu üyelerin yarısından fazlası işçidir. Partide kadınların oranı % 18'dir. Gene ülkedeki azınlıklar hemen hemen nüfus oranları ölçüsünde partide temsil edilmektedir, Örneğin nüfusun % 4'ünü meydana getiren kazakların partideki oranı % 3,9, Parti kongresindeki delege oranı ise % 5'idi (1966).

Başlıca yan örgütler

Parti kitleler üzerinde büyük prestij sahibidir. Geniş ve güçlü sendikalarla gençlik örgütleri ve diğer yığın örgütlerı partinin kitlelere dek kök salmış en güçlü kollarıdır. Parti 1500'den fazla taban örgütüyle (hücresiyle) kitleler içinde sapasağlam örgütlenmiş tir ve kitleler devleti böyle güçlü ve sağlam bir kadro partisiyle denetleyebilmektedirler. Ayrıca yığınların çeşitli kitle örgütleri de önemli fonksiyon sahibidirler.

Partinin başlıca yan gençlik örgütü olan *Resmovil*, Komsomol modeliyle örgütlenmiştir. Bu örgüt *Genç Gönüllüler* teşkilâtını kontrol etmektedir, Gençlik ekonominin ve üretimin; devlet işlerinin her alanında gönüllü olarak çalışmaktadır,

Sendikalar Merkez Konseyi ise ülkedeki tüm sendikaların tepe örgütüdür. Sanayi-tarım-ulaşım ve ticaret-inşaat işçileriyle kültür işçileri sendikalara üyedirler. Böylece işçilerin ülkenin politik-sosyal hayatın da büyük etkileri vardır,

Kırlarda kollektivizasyon

Moğolistan tarıma elverişli bir ülke değildir. Ülkenin başlıca kırsal üretimi hayvancılıktır, Rejim, asillerin ve Buda rahiplerinin (Lama hiyerarşisinin) elindeki hayvancılığı kamulaştırmak için uzun yıllar çaba göstermiş, özellikle 1929-1932 yılları arasındaki karşı-devrim bastırıldıktan sonra daha dikkatli bir politika izlemiştir. Parti 1958'de çobanların % 99'6 sının kollektif birimler (çiftlikler) halinde örgütlendiğini belirtmiştir. 1969 sayımlarına göre ülkede ki 22 milyon baş hayvanın % 90'ından fazlası kamu mülkü yetinindir.

1967'de toplanan Tarım Kooperatifleri Üçüncü Kongresi kollektivizasyon üzerine daha yeni modeller ve geliştirilmiş yöntemler getirmiştir. Hayvancılığı olumsuz yönde etkileyen tabii afetlere karşı devlet 1970'de büyük korunma tesislerinin kurulmasına geçmiş ve bu pahalı projeyi birkaç yıl içinde başarıyla gerçekleştirmiştir.

Mağolistan'ın sanayi başlıca tarıma dayalıdır, Fakat Moğolistan nüfusuna ve imkanlarına göre sanayinin giderek egemen olduğu bir toplumdur,

Din ve Lamaist hiyerarşi

Halk maddeci temelle eğitilmiştir. Buda rahiplerine (Lamaist hiyerarşi'ye) karşı mücadele başarıya ulaşmıştır. Bugün din yasak olmadığı ve ülkedeki mevcut iki manastır (tapınak) devlet tarafından işletilip halka açık tutulduğu halde, tapınağa uğrayanlar güneydoğu asyadan gelmiş Budist turistler olmaktadır,

Eğitim

Halk Cumhuriyeti kurulduğunda nüfusun % 90'ından fazlası, ve hatta parti üyelerinin % 50'si okuma yazma bilmiyordu. Bugün ise okuma yazma bilmeyenlerin oranı ülke nüfusu içinde % 6'dır, Ayrıca eğitim kültürel ve teknik eğitim bütünlüğü içinde sosyalist kuruluş prensiplerine göre yapılmaktadır,

TSİP bütün demokratik güçleri faşist saldırılara karşı ortak mücadeleye çağırdı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, demokratik güçleri, yoğunlaşan faşist saldırılara karşı ortak mücadeleye ve faşizme karşı halkımızı uyarmak üzere, demokratik güçleri anti-faşist bir kampanyada güçbirliğine çağırmıştır.

Bu konuda bir basın toplantısı yapan parti yöneticileri, «Bu kampanyanın güçlü bir şekilde yürütülebilmesi, için faşist mücadelenin demokrasi ve özgürlükten yana geniş kitlelere maledilebilmesi ve faşizmin geriletilip inine tıkılabilmesi, toplumumuzdaki tüm antifaşist güçlerin topyekün seferber edilebilmesiyle, bugüçlerin müşterek düşmana karşı biraraya gelip dayanışma içinde olmalarıyla mümkündür. Demokrasi ve özgürlükten yana, faşizme karşı bütün güçleri antifaşist kampanyaya katılmaya ve kampanyayı desteklemeğe davet ediyoruz» demişlerdir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin basın bildirisinde şöyle denmektedir,

«14 Ekim seçimlerinde halkımızın gösterdiği bilinçli tepki sonunda gerilemek zorunda kalan faşistler, son günlerdeki ekonomik ve siyasi bunalımın karanlık emelleri için uygun bir ortam yarattığı zehabına kapılarak, 12 Mart sonrasındaki gibi açık faşist bir yönetimin tezgahlanmasını sağlamak amacıyla, halkımızın demokratik taleplerine karşı yoğun ve sistemli bir saldırı kampanyasına girişmişlerdir.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halkımızın ve demokrasi ve bağımsızlıktan yana bütün toplum kesimlerinin baş düşmanı olan faşizm, komando taslakları vasıtasıyla devamlı bir uğraş haline getirdiği sendika kongrelerini basmak, çeşitli işçi direnişlerini kırmaya teşebbüs etmek gibi patron fedailiğinin yanısıra son günlerdeki azgın saldırılarıyla faşizme karşı olan bütün güçleri sindirmeyi hedef aldığını açıkça göstermektedir.

ABD emperyalizminin yurdumuzdaki bir numaralı savunucusu ve uşağı olan faşist bozuntuları, ilerici yurtsever gençliğimizin ABD emperyalizmini protesto amacıyla düzenlediği demokratik gösterileri vesile ederek silahlı saldırılar tertiplemiş, cinayetler işlemiş ve kan dökmüşlerdir. Bunlarla da yetinmeyerek Parti'mize çeşitli düzenler tertiplemişlerdir. Elazığ İl başkanımıza saldırmışlar, yöneticilere saldırmışlar, son olarak da Adana'da CHP'lilere saldırarak, bir işçimizin komaya girmesine sebep olmuşlardır.

Bütün bu silahlı ve kanlı saldırılar yapılırken dikkati çeken nokta ise, görevlilerin ve kolluk kuvvetlerinin aynen 12 Mart öncesi tutumunda olmaları, yani saldırganları adeta teşvik edercesine korumaları ve silah kullananları, cinayete sebep olanlar, bilinip tanındığı halde yakalamamalarıdır. Bu açık teşvik ve himayeyi arkasına alan kafatasçı saldırganlar, hemen her an ve her yerde çeşitli saldırılar tertiplemekten geri kalmamaktadırlar. Bilhassa öğrenci gençliğimize karşı yürütülen bu bilinçli işbirliğinin amacı açıktır: Çaresi kalmayan, canını korumak için meşru müdafaa durumunda bırakılan gençliğimizin, zora karşı zorla mukabele etmek durumunda bırakılarak silâhlanmaya doğru itilmesini sağlamak. Bundan sonra meydana gelecek olayları, daha şimdiden yapıldığı gibi sağ-sol çatışması diye yutturmağa çalışarak, «anarşi hortladı» çığlıklarıyla yeni bir 12 Mart tezgahlamak...

Ama hevesleri kursaklarında kalacaktır. 12 Mart'tan bu yana köprülerin altından bir hayli su akmıştır ve emekçi halkımız, başta işçi sınıfımız olmak üzere, zorba bir faşist uygulamaya izin vermeyecek bilince ve güce ulaşmıştır.

Ancak tarihin bize gösterdiği odur ki, her zaman küçük bir azınlık olan insanlık düşmanı faşistler, karşılarındaki demokrasiden yana güçler ne kadar kalabalık ve bilinçi olsa da, onların kısır çekişmelerinden ve dağınıklığından yararlanmasını bilmişler ve adım adım ilerleyerek sermayenin kanlı diktasını toplumun başına musallat etmişlerdir. 12 Mart sonrası dönemde, ülkemizin ve dünyanın içinde bulunduğu bir takım özel şartlar sebebiyle, faşizme karşı olan bazı siyasi ve diğer kuruluşlara dokunulmamış olması, bir dahaki sefere de faşizm yılanının kendilerini sokmayacağı konusunda kimseleri umutlandırmamalıdır. Zaten faşizm, niyetlerini, daha bugünden açık açık belli etmektedir. Gerek MHP gençlik kolları toplantısında CHP'ye karşı alınan tavır, gerekse son Adana saldırısı ortadadır,

Faşizme karşı mücadeleyi başta gelen görevlerinden biri kabul eden Parti'miz, faşizmin, insanlığın çağımızdaki en büyük baş belasının yeniden emekçi halkımızın başına musallat olmak amacıyla bütün cinayet şebekelerini seferber ettiği bugünlerde, faşist bozuntularına hakettikleri dersin verilmesi ve faşizmin geriletilmesi amacıyla anti faşist mücadeleye hız verilmesi inancındadır. TSİP önümüzdeki günlerden itibaren anti faşist bir kampanyayı başlatacaktır. Bu kampanyanın güçlü bir şekilde yürütülebilmesi, antifaşist mücadelenin demokrasi ve özgürlükten yana geniş kitlelere maledilebilmesi ve faşizmin geriletilip inine tıkılabilmesi, toplumumuzdaki tüm antifaşist güçlerin topyekün seferber edilebilmesiyle, bugüçlerin müşterek düşmana karşı bir araya gelip dayanışma içinde olmasıyla mümkündür. Demokrasi ve özgürlükten yana, faşizme karşı bütün güçleri, Parti'mizin açmış olduğu anti faşist kampanyaya katılmağa ve kampanyayı desteklemeğe davet ediyoruz.

Beşiktaş ve Bakırköy ilçeleri açıldı

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi İstanbul ili'nin bir süre önce atanmış ve çalışmalarına başlamış olan Beşiktaş ve Bakırköy ilçelerinin, açılış toplantıları, geçtiğimiz Cumartesi ve Pazar günleri yapılmıştır. Açılış toplantılarını partililer izlemiş, Genel Merkez'den gelen konuşmacılar, Parti ve partili konularında konuşma yapmışlardır,

TSİP'den haberler

İskenderun ilçe yönetici ve üyelerine baskı yapıldı

İskenderun'da yapılacak olan Referandum toplantısı için bildiri dağıtmak amacıyla Dörtyol istikametine giden trene binen İskenderun ilçe sekreteri Ali Gülen ve altı arkadaşı, bildiri dağıtırken, Çelik-İş sendikası Lokal başkanı ve MHP'li faşist komandolarca engellenerek tartaklanmış ve tren Adana il sınırlarına girince, ilçe sekreteri ve altı arkadaşı, faşistlerce önce Toprakkale Jandarma birliğine, oradan da Osmaniye Jandarma komutanlığına götürülmüşlerdir, Üçgün Osmaniye Jandarma karakolunda dayak ve küfürlere hedef olan partililer, daha sonra Adana Sıkıyönetim Komutanlığına götürülerek, iki gün mahkemeye çıkarılmadan tutulmuşlar, 10 aralık 1974 günü sıkıyönetim komutanlığınca serbest bırakılmışlardır.

Öte yandan İskenderun'da yapılacak olan Referandum toplantısı çevrede ve İskendurun Demir Çelik fabrikalarında geniş ilgi toplamıştır. Dağıtılan referandum bildirisinde; «Çağımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm çağı» olduğunu; emperyalizmin hızla çöküşe gittiği, emperyalizmin bunalımının Türkiye'yi de etkilediği, ve faşist baskıların arttığı belirtilmekte, «Alınterimizi sömüren, aşımıza ekmeğimize gözkoyan para babaları, kendi sendikamızı seçmek isteğimizde Polisi ve Panzer tanklarını karşımıza çıkarıyorlar» denilmekte, «Bu körolası baskı ve sömürü düzenini yıkmak, parababalarının iktidarına son vermek gerek. İşte Türkiye Sosyalist İşçi Partisi bu amaçla kuruldu» diye devam ederek, işçiler referandum için mücadeleye çağrılmaktadır.

Gülsuyu'da referandum toplantısı yapıldı

Çeşitli il ve ilçelerde, İstanbul'un çeşitli semtlerinde düzenlenen referandum toplantısına, Kartal ilçesinde Gulsuyu'nda yapılan kahve toplantısıyla devam edilmiştir. Bir hafta önce yapılacak toplantı, kahveciye baskı yapılması ve kahvehane sahibinin bu baskılar sonucunda kahveyi vermemesi üzerine, bir hafta ertelenmiş, ancak referandum toplantısını düzenleyen TSİP Kartal ilçesi toplantının mutlaka yapılmasını sağlamıştır.

Toplantıyı 200 kadar işçi ve partili izlemiş, konuşmacılar referandum konusunu ve sendika seçme özgürlüğünün işçi sınıfı yönünden önemini anlatmışlardır.

«İktidar mücadelesinde proletaryanın örgütten başka silâhı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşistçe rekabet altında ayrı düşmüş, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin ve dejenerasyonun «derin çukurlarına», gerilere itilmiş olan proletarya, ancak marksizm prensipleri üzerinde ideolojik birliğe ulaşmak suretiyle ve çalışan milyonlarca insanı işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddî örgüt birliğinin yardımıyla, kaçınılmaz biçimde yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir.»

LENİN

Örgütsüz halk köle halktır. Bu gerçeği çok iyi bilen egemen sınıflar, emekçi halkın örgütlenmesini engellemek için ellerinden her geleni yaparlar...

Egemen sınıflar örgütlüdürler. Egemen olmaları, toplumun diğer sınıfları ve tabakaları, yani başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıflar üzerinde baskı ve tahakküm kurmaları, onları sömürmeleri, DEVLET'i ellerinde bulundurmalarıyla mümkün olur; bu en büyük ve güçlü örgüt başta olmak üzere, her alanda örgütlenmiş olmalarıyla mümkün olur.

Egemen sınıfların tüm çabası, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların ekonomik ve siyasal her türlü örgütlenmesini engellemeye, engelleyemediği yerde güçsüzleştirmeye yönelir. Çünkü onlar bilirler ki, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar güç lüce örgütlendiler mi, kendi sınıflarının bilincine varıp, sınıf çıkarları için mücadelelerini örgütlü olarak sürdürdüler mi kendi sömürücü egemenliklerinin sonu yaklaşmış demektir. Çünkü onlar bilirler ki, temel güç kaynakları olan devlet örgütü ancak ve ancak örgütlü bir mücadele ile ele geçirilir.

BURJUVA DİKTATORYASININ BASKISI İŞÇİ SINIFIMIZIN VE EMEKÇİ HALKIMIZIN ÖRGÜTLENMESİNİ YILLARDIR TEHDİT EDİYOR. YILLARDIR ENGELLEMEYE ÇALIŞIYOR. BUNUN İÇİN HER YOLU DENİYOR. AMA İŞÇİ SINIFIMIZ VE EMEKÇİ HALKIMIZ ARTIK ÖRGÜTSÜZ SINIFLARIN KÖLE SINIFLAR OLDUĞUNUN BİLİNCİNE VARDI.

EKONOMİK VE SİYASAL ÖRGÜTLENMEMİZİN KARŞISINA ÇIKAN HER TÜRLÜ ENGELİ YIKMAK İÇİN...

EKONOMİK VE SİYASAL ÖRGÜTLENMEMİZİN BÜTÜNLÜĞÜNÜ SAĞLAMAK İÇİN...

EGEMEN GÜÇLERİN SÖMÜRÜ VE TAHAKKÜMÜNE KARŞI TEK BİR YUMRUK OLARAK VURABİLMEK İÇİN ÖRGÜTLENELİM.

Örgütlenme mücadelemiz yüz yıldır sürmektedir

Bugünü anlamak için düne bakalım...

Türkiye'de yarım asırdan beri «demokrasi» adı altında hüküm süren egemen güçler diktatoryası, Burjuva diktatoryası, işçi sınıfı ve emekçi halkın örgütlenmesine, sınıf bilincine varmasına engel olmaya çalıştı, çalışıyor.

Cumhuriyet öncesinde, Sultanlar, Padişahlar döneminde, işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerine yoğunlaştırılan baskılar farklı değildi, O dönemlere «istibdat» dönemi dendi. İstibdat'a, karşı olanlar 1908'de Sultan'ın mutlak yetkilerine son verip «Meşrutiyet»i kurdular, Hürriyet, eşitlik kardeşlik diye bağırıldı... Bu «meşrutiyet»de ancak yabancı parabedalarının yerli ortakları için hürriyet, eşitlik, kardeşlik oldu. İşçi sınıfı ve emekçi halk için «istibdat», baskı, zulüm devam etti.

Sonra Cumhuriyet kuruldu. Emekçi kitleler, emperyalizme ve ajanlarına karşı, mücadele ettiler. Ama işçi sınıfı örgütsüzdü, güçsüzdü. Bu mücadelede öncülüğü alamadı, Kurtuluş savaşının ve Cumhuriyetin kuruluşunun öncülüğünü, o yarım yetme burjuvazi yaptı. Emperyalizmin eski işbirlikçilerini kovmak, emperyalizmle işbirliğinin tatlı kârlarından kendileri yararlanmaktı amaçları,

Böylece Cumhuriyet'ten sonra kurulan rejim, parlamentoda sadece egemen güçlerin temsilcilerinin bulunduğu, burjuvazinin ve onun adına işgören aydın bürokrat kadroların tek partisinin, burjuva diktatörlüğü oldu. Ve bu burjuva tahakkümü döneminde, işçi sınıfının emekçi sınıflarını bilinçlenmesinin örgütlenmesinin, mücadelesinin engelenmesi için, bir yandan emekçi sınıflar üzerine en ağır baskılar uygulanırken, en baskıcı tahakküm yasaları çıkarılırken, sıkıyönetimler ilan edilirken; öte yandan da, toplumdaki o keskin sınıf gerçeğini örtbas etmek için, kitlelerin bilincini saptırmak için, sınıf mücadelesi ve sınıf bilincini gerletmek için, Türkiye'nin sınırsız bir ülke olduğu, Türkiye halkının «imtiyazsız sınıfsız kaynağının bir kitle» olduğu ilan edildi. Egemen sınıfların ideolojisi, hem de fazlasıyla kadar varan biçimleriyle, resmi ideoloji haline sokuldurken, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, değil örgütlenmesi, kendi ideolojilerine sahip çıkmaları, kendi düşünce ve bilimlerini, sosyalizmi öğrenmeleri bile yasaklandı, Çıkartılan tüm yasalar, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinçlenmesine, örgütlenmesine karşı yöneltildi. Her çeşit zulüm ve baskı, işçi sınıfı, emekçi kitleler, Doğu'daki halk ülkeleri üzerine yoğunlaştırıldı.

Türkiye işçi sınıfına ve onun örgütlenmesine en yoğun baskı dönemi 1925-1950 arası oldu. 1946-1950'lere gelindiğinde, tek parti yani burjuvazinin tek partiye dayanan diktatoryası dönemi sona erdi. Bir yandan Türkiye'de gelişen kapitalizmin yarattığı şartlar, egemen güçlerin kendi içlerinin deki çelişkileri; emekçi sınıfların bütün o «imtiyazsız sınıfsız kaynağınış kitleyiz» edebiyatına rağmen asla engellenemeyen bilinçlenmesi ve mücadelesi; öte yandan dün yanın yeni çehresi ve dış şartları «çok par tili» düzene geçilmesine yol açtı. Tek par tili burjuva diktatoryasından çok partili bur juva tahakkümüne geçişti bu.

1946-1960 arasında, burjuvazi işçi sınıfının siyasal örgütlenmesini en kesin şekil de engellerken, ekonomik örgütlenmesini kendi güdümüne almak için çeşitli yollar denedi ve Türk-İş gibi ürünleriyle kısmen de başarılı oldu, Ama burjuvazinin tüm baskı ve tahakkümünün işçi sınıfının, emekçi kitlelerin mücadelesini, uyanışını önleyemeyeceği bir kere daha görüldü: 1960'da gelişen olaylar, nisbî demokrasi ortamı, ilerici 1961 Anayasası'ı egemen sınıfların ihsan ettiği bir hak, ihsan edilmiş bir demokrasi olarak gösterilmeye çalışsa da, aslında, o dönemde işçi ve emekçi sınıflardaki biriki min vardığı noktayı yansıtıyordu. 1961 Anayasası burjuva diktatoryasının bir adım gerilemesiydi. Ama sadece bir adım...

Gelişen tekelci burjuvazi, işçi sınıfının mücadelesinin ve bilinçlenmesinin çok daha hızlı gelişmesi karşısında, darboğazlara girdiği zaman, 1971'de olduğu gibi faşist diktatörlük kurma denemesine girişmekten kaçınmadı. Ne var ki, tarih yine yanılmaz kanunlarına uydu. Emekçi kitlelerin ve işçi sınıfının demokratik özlemleri, mücadele azmi bu faşizm denemesini de gerilletti.

Bütün bu süreç boyunca, Padişah'lıktan, Cumhuriyete Tek partili burjuva diktatoryasından, demokratik görünümlü burjuva diktatoryasına kadar, yanılmadan tesbit etmemiz gereken gerçek şudur İşçi sınıfı ve emekçi halkımız mücadelesinde hep örgütsüz, hep bölük pörçük bırakılmak istenmiştir. En ağır, en kanlı, en utanmaz baskılar hep işçi sınıfımız, işçi sınıfı sosyalistlerimiz, işçi sınıfının örgütlenmesi, düşüncesi üzerine yoğunlaştırılmıştır. Burjuvazi, emekçi kitlelerin uyanışını ve örgütlenmesini engellemek için yasalardan zindanlara, aldatmacalardan kan dökmeye, işkencelerden cinayetlere kadar her yöntemi kullanmıştır ve kullanmaktadır.

Egemen sınıflar, emekçi sınıfların örgütlenmesinden her zaman ecelleri gibi korktular. Çünkü bu, onların gerçekten de ecelleridir.

Ecellerini geciktirmek için, her zaman en yoğun baskıları, en hunharca cinayetleri, en demokrasi düşmanı yasaları ve uygulamaları tezgâhladılar. Bu DÜN DE BÖY LEYDİ, BUGÜN DE BÖYLE. PADİŞAH DİKTATÖRLÜĞÜNÜN ZULMÜNÜN ALTINDA HEP AYNI TEMEL NEDEN VAR DI. AMA İŞÇİ SINIFI VE TÜM EMEKÇİ SINIFLAR YİNE DE, TÜM BASKI VE ZULME RAĞMEN, ADIM ADIM YOL ALDILAR, MÜCADELE ETTİLER.

ÖNCE ÖRGÜTLENMEK İÇİN, SONRA SÖMÜRÜ VE TAHAKKÜM DÜZENİNİ SON VERMEK, HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARINI KURMAK İÇİN...

Daha 1845'lerde, Türkiye'de, işçi sınıfından bile değil de, ancak maden bölgelerin de, yeraltı madenlerinde ve bir de birkaç büyük şehirdeki fabrikalarda çalışan işçilerde söz edilebileceği bir sırada bile, zamanın polis Nizamnamesinde, «işçilerin grev yapması, birlik kurması yasaklanıyor ve ihtilâl'in önlenmesi» isteniyor du, Egemen sınıflar, işçi sınıfının gölgesinden bile korkuyorlardı.

1870'lerden sonra, batı emperyalist güçlerin Osmanlı İmparatorluğundaki yatırımları arttı, işyerleri açıldı. Türkiye işçi sınıfı gelişmeye, belli merkezlerde toplanmaya başladı. Ve sınıfsal nitelik taşıyan ilk hareketler görüldü.

Maden ocaklarında, Rumeli'deki tekstil ve tütün endüstrisinde hareketler başladı, 1873 İstanbul tersane grevleri, işçilerin sokaklara dökülmesiyle sonuçlandı. İşçilerin üzerine silâhlı asker gönderildi, 1872-1880 arasında grevler, o zamanın deyimiyle «tatil-i eşgal» hareketleri çoğaldı. Bu hareketler henüz örgütsüzdü. Bu yüzden başarıya ulaşamıyordu. Ama bu kadarı bile, zamanın sultanı Abdülhamit'i grevci işçiler üzerine asker göndertmesine, en sert tedbirleri alması na ve nihayet 1880'lerde istibdatını iyice koyulaştırmasına yol açtı.

İlk sınıf örgütü

Türkiye işçi sınıfı tarihinde bilinen ilk sınıf örgütü, 1894 yılında, İstibdatın en koyu yıllarında, 4000 kadar işçinin çalıştığı Tophane fabrikalarında kurulan, gizli *Osmanlı Amele Cemiyeti*'dir, Bir yıl sonra, Abdülhamit'in polisi tarafından haber alınıp dağıtılmış, yöneticilerine en ağır işkenceler ya pılmış, tutuklanmışlar ve sürgüne gönderilmişlerdir. Görüldüğü gibi egemen sınıfların işçi örgütlenmesine karşı tutumları ve tepkileri özünde asla değişmemiştir. 1901-1902 yıllarında, bu dernek üyelerinden yakalanmamış olanlar ve sürgünden kaçabilenler, İstanbul'a gelmişler, derneği yeniden toplamaya çalışmışlar, bazı sefa retler gerçekleşmiş padişaha muhtıralar göndermişler ve bir kere daha üzerlerinde büyük bir baskı yoğunlaşmıştır. Kaçamayanlar tutuklanmış, işkence görmüşlerdir.

1896 yılında *«toplantı, dernek kurma, birlik kurma yasağı»* resmen konulmuştur,

1908 Patlaması

Bu amansız baskılar, koyu istibdat, öte yandan Jön Türklerin ve Rumeli'de «ittihat ter rakkicilerin» başını çektiği burjuva devrimi özlemleri ve kımıldanışları, 1908 patlaması na ve 1908'de ilan edilen 2-inci Meşrutiyet'e yol açmıştır, Hürriyet, eşitlik, kardeşlik diye bağırılmış, burjuva devriminin sloganları meydan larda dolaşmıştır, Ancak bunun ne biçim bir hürriyet ve eşitlik olduğunu işçi sınıfı çabuk anlamıştır. Meşrutiyet'le birlikte, özellikle Rumeli'den başlayan bir uyanış ve işçi hareketleri, grevler, direnişler, örgütlenme dalgası yükselmiştir. İki ay içinde, 50'den fazla grev olmuş, İstanbul Tramvay işçileri, Anadolu Demiryolları, Rumeli şimendifer işçileri, Aydın Demiryolu işçileri, Balya-karaaydın, demiryolu, Selanik tramvay işçileri, Bağdat Demiryolu, Şark Demiryolları grevleri, İstanbul Deniz işçileri grevi, reji grevleri, Ereğli kömür havzası grevleri, gıda sanayii, matbaa işçileri grevleri, tekstil işkolun daki grevler birbirini izlemiştir... İşçiler vaadedilen «hürriyet»i ve ekonomik haklarını istemekteydiler. Fırın işçilerin den Paşabahçe cam işçilerine kadar yayılan grev dalgası em peryalist güçleri ve yerli ortak larını, işbirlikçilerini korkut muştur. Emperyalistler, özellik le de grevlerin yoğunlaştığı Demiryollarını yaptıran veya işleten Alman tekelci sermaye gruplarının etekleri tutuşmuş, İttihat terakki hükümetinin ileri gelenlerine koşmuşlardır,

İlk grev yasaklanması kanunu

Böylece grevlerin İmparator luğun en önemli merkezlerini sardığı, işçi sınıfının örgütlen mesini hızlandırdığı ve sosyalist fikirlerin yayılmaya başla dığı bir sırada, 15 Ekim 1908' de emperyalist mihrakların ve emperyalist tekelci sermaye gruplarının baskısı, yerli ortak larının da kabul etmesiyle, *«Tatil-i eşgal Kanunu Muvakkati»* alelacele çıkarılmıştır, Bu kanunla grevler yasaklanmış, örgütlenme yasağı konmuştur, Hürriyetin kimlerin hürriyeti olduğu da bir kere daha anlaşılmıştır.

1920 - 1921 Yılında grevlerin saldığı korku

1921 yılında, hele İstanbul gibi merkezlerde yeni bir grev ve örgütlenme dalgası, egemen güçlere yeni korkular salmıştır. 1921-1923 arasının özel şartlarında, egemen sınıflar kendi içlerinde mücadele ve-rirlerken, işçi sınıfının örgütlenmesi hız kazanmış ve ulusararası bir temel üzerinde ve sosyalist doğrultuda gelişmeye başlamıştır. En büyük işçi bayramları, enternasyonalin söylendiği gösteriler, uluslararası işçi hareketiyle dayanışmanın en yoğun olduğu birkaç yıl geçmiştir. Ama egemen güçler, işçi hareketlerini ve örgütleri ni kendi amaçları doğrultusun da kullanamadıkları veya artık amaçlarına yaramaz olduğu yerde, yine aynı metodlar la ezmeye çalışmışlardır. Mustafa Suphi'nin ve arkadaşlarının Karadeniz açıklarında boğdurtulması, burjuva güdümlü, sözde komünist partilerin kur durtulması girişimleri, işçi liderlerinin öldürtülmeleri ve yeni grev ve örgütlenme yasaklarının da bu dönemin olaylarından dır,

İstibdatta böyleydi Ya Cumhuriyet'te?

1923'den bu yana, burjuva egemenliğinin ana çizgisi hep aynı kaldı: Emekçi sınıflar üzerinde en yoğun bir baskı ve tahakküm... İşçi sınıfı hareketini ve örgütlenmesini engelleme, egemen sınıfların peşine takma çabası... Cumhuriyetin ilk dönemlerinde, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız bir yandan çeşitli yasalarla, sıkı yönetimlerle, baskılarla, tehditlere ezilirken, bir yandan da «imtiyazsız sınıfsız kaynağımış bir kitleyiz» diye sınıf gerçeğinden uzaklaştırılmaya çalışılmıştır,

1925'deki Takrir-i Sükun kanunu ve sonrası

1925'de Doğu bölgesinde Şeyh Sait ayaklanması bahane edilerek çıkartılan Takrir-i sükûn kanunu en sert ve amansız bir baskı kanunu olmuştur. Doğu halkının ayaklanması bahane edilerek ezilirken, katledilirken, Türkiyenin her yanında terör estirilmiş dogudaki kitle katliamları sürdürülmüş çıkartılan kanun ise işçi sınıfı ve sosyalist örgütlenmeler doğrultusunda işletilmiştir. Sınıf temeline dayanan örgütlerin kurulması imkânsız hale getirilmiştir.

Yine de işçi sınıfının hareketleri, direnişleri ve örgütlenmesi durmamıştır, 1926-1928 yıllarında meydana gelen işçi hareketlerinin, grevlerin üzeri ne asker gönderilmiş, 1927 İstanbul Liman işçilerinin grevinde, grevci işçilere açılan ateşle 15 işçi öldürülmüş, 350 işçi tutuklanmış ve her türlü zulme uğratılmıştır. Adana-Nusaybin demiryolu grevinde, grevci işçiler tam anlamıyla kurguna dizilmiştir. 1928 Tramvay grevlerinde grevci işçiler üzerine en yoğun baskılar yönetilmiş, yine polis ve asker kullanılmış, yine her türlü işkence ve tutuklama yapılmıştır.

Kemalist burjuvazi, bu dönem boyunca, işçi örgütlerini ele geçirme ele geçiremediği, burjuvazinin kuyruğuna katamadığı, yıldıramadığı örgütleri, meselâ bir Amele Teali cemiyeti'ni, benzeri işçi kuruluş ve örgütlerini kapatma savaşı vermiştir,

1936 İş kanunu ve 1938 Cemiyetler kanunu

Bu dönemin iki kanununu hatırlamak, tek parti yönetimi nin nasıl bir burjuva diktatoryası olduğunu göstermeye yeter.

1936'da nihayet çıkartılan İş Kanunu bizzat o zamanki CHP Genel Sekreteri Recep Peker tarafından şöyle takdim edilmektedir: *«Yeni İş kanunu, sınıfçılık şuurunu, doğmasına ve yaşamasına imkân verici hava bulutlarını silip süpürecektir...»* Kanunun özü açıktır. İşçi sınıfının sermayenin düşmen suyunda tutulması, sınıf örgütlenmesinin engellenmesi,, Yine de bütün bu gayretlere rağmen, tek parti diktatoryası, ne sınıf bilincinin, ne sınıf laşmanın gelişmesini engelleyemediğinden, Türk Ceza Kanunu'nun bazı maddelerinin daha da ağırlaştırılması yolunda, yine kendi deyimleriyle «Cemiyetler Kanunu'nun tek partili, otoriter bir hükümetle bağdaşmayan fevkalade liberal hükümlerinin değiştirilmesi» tedbirini almıştır. Nihayet, 1938'de, «sınıf esasına dayanan» tüm örgütlenmeleri yasaklayan ve yıllar yılı işçi sınıfı ve emekçi halkın başı üzerinde bir kılıç gibi asılı duran, örgütlenmesini engelleyen Cemiyetler Kanunu yayınlanmıştır.

Aynı dönem tüm işçi sınıfı örgütlenmeleri ve tüm ilerici, sosyalist kişi ve örgütlenmeler üzerinde en yoğun baskı lar uygulanmış, yurtseverler, sosyalistler bir ömür boyu zindanlara atılmıştır.

1946'da çok partili burjuva diktatoryası dönemine girildikten sonra, örgütlenme yasakları yumuşamışsa da, bu defa sermaye işçi sınıfı örgütlenmelerini kendi dümen suyuna sokmak, ele geçirmek, saldırısına girişmiştir. Bu yolda, özellikle sendikalar çerçevesinde başarılar kazanan egemen güçler, 1946 sonrasında kurulan işçi sınıfının her türlü siyasal örgütlenmesini hemen bal talamışlar, sosyalist partileri hemen kapatmışlar, kuruculuklarını, yöneticilerini, ilericileri ve yurtseverleri en büyük baskı altında tutmuşlardır, Ünlü tabutluklar bu dönemlerden hatıradır...

1950 sonrasında, gerçekte, egemen sınıfların yeni bir baskı rejimi modeli olan, çok parti sistemi «sözde demokrasi» altında, bu baskılar sürdürülmeye çalışılmıştır, Yabancı sömürücülüer ve yerli ortakları, işçi sınıfının bilinçlenmesi yeni boyutlara ulaşmasın, işçi sınıfı örgütlenmesin diye, hep bu ecel korkusuyla her türlü oyunu oynamışlardır. İşçi hareketini, işçi örgütlenmesini ele geçirmenin, sendikalar içine ajanlar sokmanın tüm yolları tezgâhlanmıştır. İşçi sınıfının siyasal partileri, yine kapatılmış, sıkı yönetimler daha önceki dönemlerde olduğu gibi yine birbirini izlemiştir.

Ancak Türkiye'de kapitalizmin gelişmesiyle nicel bakımdan hızla gelişen, gittikçe bilinçlenen, ne kadar burjuvazinin ve ajanların güdümünde de olsa, ekonomik örgütlenmesini güçlendiren işçi sınıfının örgütlenmesi, kitlelerin bilinçlenmesi engellenememiştir, 1956'lardan sonra, Demokrat Parti yönetimi bu baskıyı sıkıntıda hissetmeye, sınıf mücadelesinin bastırılamayacağını görmeye başlamıştır. Burjuvazi tahakkümünü gittikçe yoğunlaştırmış ve 1960'da, bu dönemin bir patlama ile sonuçlanmıştır,

1960 sonrası

1960 sonrası, Türkiye işçi sınıfı açısından yeni bir dönem olmuştur, 1960 sonrasında işçi sınıfı milyonları bulmuş, ekonomik bilinçten siyasal ve sınıfsal bilince doğru daha hızlı gelişmesini sağlayan bir ortam da gelişmiştir. 1960 sonrasında sınıf bilincinin gelişmesi artık engelenemez olmuştur. Grev ve Sendika hakkı, ilk defa 1961 Anayasasında yer bulmuş, 1963'de 5000 işçinin katıldığı Ağaların Yürüyüşü, 1961'de 200 binden fazla işçinin katıldığı Saraçhane mitingi ilk büyük işçi hareketleri olmuştur, İşçi sınıfı, Anayasada yer bulan grev ve sendikalaşma hakları nın kanunlaşmasını isteyerek dir artık, 24 Temmuz 1963'de 274 sayılı sendikalar ve 275 sayılı Toplu sözleşme, grev, lokavt kanunları yürürlüğe girmiştir. Çeşitli anti demokratik ve sermaye yanlısı hükümleri, meselâ lokavt tanımakla birlikte, yine de bu kanunlar işçi sınıfımızın mücadele tarihinde ileri bir adımdır. Bazılarının sandığı gibi verilmiş olan değil, yıllarca mücadele sonucunda kazanılmış olan haklardır.

1967 yılında, Amerikancı, sözde «partiler üstü, aslında sermaye yanlısı sendikacılığı savunan Türk-İş bölünmüş ve sınıf sendikacılığı esası üzerine DİSK kurulmuştur. 1961'de kurulan Türkiye İşçi Partisi, bütün yetersizliklerine rağmen, sosyalizmin kitlelere duyuru masında, demokrasi mücadele sinde, örgütlenmede ileri bir adım olmuştur, Sol ve sosyalist fikirler gelişmiş, emekçi halkın, ilerici gençliğin, aydın küçük burjuvazinin demokratik mücadelesi, işçi sınıfının mücadelesine paralel olarak gelişmeye başlamıştır, Egemen sınıflar bir kere daha büyük bir telaşa kapılmışlar, bir yandan demokrasi, en halk ve örgütlenme düşmanı yasalarını işletirken bir yandan da işçilerin ekonomik örgütlenmesine darbe vurmak, İşçilerin Türk-İş'ten kopup sınıf sendikalarında örgütlenmelerini engellemek, bölünmelerini ve siyasal bilince varmalarını yapabildikleri kadar geciktirmek için 274-275 sayılı kanunları değiştirmeye kalkışmışlardır. Türkiye işçi sınıfının buna cevabı 15-16 Haziran 1970 hareketleri ve o büyük şahlanış olmuştur.

Türkiye'de, tarihte olduğu gibi bir kere daha, işçi sınıfına karşı, egemen sınıfların gi

(Devamı 5. sayfada)

Dün de ezmeğe çalıştılar bugün de

Yıl 1908, Ekim

İktdam gazetesi şöyle yazıyor:

«Aydın Demiryollarına mensup olup, terk-i eşgal etmiş olan amele, Develi köy istasyonunda katarı yoldan çıkarmak birçok zayiatı maddiyeye sebep olmuşlardır. Amele bugün istasyonda toplanarak terk-i eşgale sebep olmaları münasebetiyle tevkif ve istasyon binasında hapis olanları cebren tahliye istemişlerse de, asker tarafından men edilmişlerdir. Ameleden biri tarafından, askere kumanda eden zabit üzerine revolver sıkılması üzerine, asker tarafından mukabele olunarak, grevcilerden bir kişi telef ve birkaç kişi mecruh olmuştur.

5 Ekim'de aynı gazete, Aydın grevinin büyüdüğünü, Bahriye nezaretinden asker istendiğini yazmaktadır: «Ve amele sınıfı ve ahali ile müfreze-i askeriye arasında maateessüf ehemmiyetsiz bir müsademe olmuştur İzmir valisi daha fazla askere ihtiyacı olduğunu bildirmiş ve bunun üzerine yeni taburlar sevkine altına alındığı gibi, Mecidiye zırhlısı da İzmir'e giderek karaya asker çıkarmıştır...»

Yıl 1927, Ağustos

Adana-Nusaybin Demiryolu hattında çalışan yapı işçileri, ekonomik haklarını alabilmek için ve sendikalarının tanınma sını sert koşarak direnişe geçtiler. En haklı dileklerini, bir dilekçe ile Fransız işverene bildirdiler. Aradan iki aya yakın süre geçtiği halde, dilekçelerine hiçbir cevap gelmedi. Bunun üzerine başlayan grev, 20 gün sürdü ve greve bine yakın işçi katıldı. Fransız şirketi, işletmedeki grev kırıcılara yardım için bir tren yolladı. O zaman yüzlerce işçi kırıları ve çocuklarıyla hat üzerine yattılar. Hükûmet grevci işçilerin üzerine asker gönderdi ve kadın, çoluk, çocuk, işçilere ateş açıldı, Ölenler, yaralananlar oldu, 22 işçi tutuklandı.

Yıl 1965, Mart

Zonguldak Kömür havzasında, dayanılmaz işgarları ve güvensizlik altında çalışan kömür işçileri direnişe geçtiler. Ocaklara inmediler. Üzerlerine asker gönderildi, Zonguldak askerî harekat bölgesi ilân edildi. Jetler gönderildi. Ateşe açma emri verildi. Vur emri sonunda iki işçi öldürüldü, 10 işçi yaralandı, yüzlerce işçi tutuklandı...

Yıl 1970, Haziran

Sendikalar, Grev ve Lokavt kanunlarında, sermaye lehine yapılan değişiklikleri ve işçi sınıfının sendika özgürlüğünü engelleyen maddelerin kanunlaşmasını protesto için İstanbul'da, çeşitli işyerlerinden, çeşitli sendikalardan yüzbin işçi işlerini bırakmışlar ve bir sel gibi, Rumeli yakasından Anadolu yakasına akmışlardır. Egemen sınıfların kapıdıkları korku büyük olmuştur. İşçi sınıfının bu şahlanışı, bu sel karşısında duramayacaklarını, bu selin kendilerini yıkabileceğini görenler, işçiler üzerine polis ve çok sayıda asker sevketmişlerdir; Çatışmalar olmuş, işçi sınıfı şehit vermiştir, Hemen ardından egemen güçler o eski silâhları olan sıkıyönetim'e başvurmuşlar ve işçi sınıfının şahlanışını engellemek üzere sıkıyönetim ilân etmişlerdir. Çok sayıda işçi, sendikacı tutuklanmıştır...

İŞÇİ SINIFIMIZIN MÜCADELESİ GÜÇLENEREK, YÜKSELEREK SÜRÜYOR. EGEMEN GÜÇLERİN YÖNTEMLERİ İSE 1908'DE NEYSE 1974'DE DE AYNI...

KORKULARI DA AYNI: İŞÇİ SINIFIMIZIN GÜÇLÜCE ÖRGÜTLENMESİ, TEK BİR YUMRUK HALİNDE SÖMÜRÜCÜLERİN ÜSTÜNE YÜRÜMESİ...

1960 SONRASI SOL HAREKETİN ELEŞTİRİSİ

MDD hangi ortamın ürünüydü?

Küçük burjuva destekli burjuva sosyalizmi olan TİP'in temsil ettiği parlamentarist-popülist-sendikalist çizgiye karşı bir başka küçük burjuva akımı olan MDD'nin güçlenmesi Türkiyenin sosyal sınıfları mücadelesinde geçici bir süre zemin bulabilmiştir.

Sosyal sınıf mücadelesinde MDD'nin yeri

1960 sonrasında yerli tekelci burjuvazinin uluslararası tekelci sermayenin yerli uzantısı olarak girdiği yeni sanayi yatırımları, montajcılık biçiminde bile olsa, hiç bir zaman gerçek sanayileşmeyi temsil etmese bile, işçi sınıfımızın sosyal varlığını nicelik olarak güçlendirdiğini, ve giderek daha büyük ünitelerde (işyerlerinde) ve işçi yerleşme merkezlerinde işçi sınıfının yoğunlaştığını biliyoruz.

Sanayileşme adı verilemeyecek bu kadarcık yatırımlar bile, yerli finans kapitalin palazlanmasını getirmiş, yurt dışına ihraç edilmeğe başlayan işgücünün getirdiği dövizlerle birlikte, tekelci büyük sermaye 1960 öncesi krizini geçici olarak atlatmıştı.

Öte yandan, politik planda 27 Mayıs'ın kalıntıları olarak gelen iki başarısız cunta atılımını savuşturan egemen sınıflar, 1965 yılında, 1950-60 döneminin politik formülüne dönme imkanına kavuşuyorlar, ve altı ay sonra Ekim 1965'de Demokrat Parti'nin sınıfsal ittifakını temsil eden (devam ettiren) AP tek başına iktidara geliyordu. O yıllarda üstüste iyi hasat mevsimlerinin olması da gerek finans kapital gerekse onun temel müttefiki tefeci-bezirgân sınıfına rahat soluk aldırmıştı.

Ama öte yandan işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi de gitgide yükselmeğe başlıyordu. Ekonomik mücadele şeklinde gelişme kaydeden işçi sınıfı hareketi, öncü siyasi örgütüne kavuşamadığı için sendikalar aracılığıyla sürüyordu.

İşte toplumda egemen sınıflar arasında bir uyumun ve geçici asgari istikrarın sağlandığı, emekçi sınıflar mücadelesinin yeni yeni yükselmeğe başladığı bu yıllarda TİP'in popülist - parlamentarist - sendikalist çizgisi bir süre emekçi halk hareketini kucaklar gibi göründü. Gerçekte TİP işçi sınıfının iktidar mücadelesini değil, emekçi halkın genel demokratik mücadelesini sürüklemekteydi.

Öte yandan 1925'den beri süre gelen burjuva despotizmine karşı, çeşitli ilerici akımlar güçleniyor, sosyalizmin genel sloganlar biçiminde ajitasyonu yapılıyordu. Özellikle aydınlardan büyük ilgi gören sosyalizm, proletarya sosyalizmini temsil etmediği halde, aydınların önemli çabalarıyla, popülist ajitasyonlar halinde, fakat kelime olarak SOSYALİZM şeklinde emekçi yığınlara ulaşıyordu.

Dolayısiyle yıllardır kurtuluşa susamış ve devrimci ilerici düşüncelerden, halkçı akımlardan uzak tutulmuş olan emekçi yığınların en uyanık kesimleri ve unsurları Sosyalizme büyük ilgi duyuyorlardı.

Böylece emekçi halk hareketi, sömürüye karşı sloganlarla, ajitasyonla beslenerek güçleniyordu. Bilimsel sosyalist anlamda olmasa bile genel bir anti-emperyalist ve anti-kapitalist ajitasyon kitleler içinde yankı buluyordu. Dolayısiyle ilerici düşünceler, sömürü ve baskıya karşı olan fikirler kitleler içine yayılıyordu.

Zamanla, emperyalizme bağımlı Türkiye, ekonomik darboğazlara girmeğe başladı, sömürüye karşı sloganlarla beslenmiş olan emekçi kitlelerin hareketlenmesi arttı, özellikle işçi sınıfının ekonomik mücadelesi güçlendi. TİP yöneticisi olan Türk-İş'e bağlı sendikacılar Türk-İş Sarı sendikacılığına karşı DİSK'i kurarak, bağımsız bir konfederasyonla, işçilerin ekonomik mücadelesinin güçlenmesine yardım ettiler. İşçi sınıfının tabandan gelen baskısının ve kendiliğinden hareketinin dayatması sonucunda doğan DİSK, kısa zamanda işçi sınıfının devrimci birikiminin itmesiyle güçlendi. İşçilerin devrimci mücadelesi sendika sınırları içinde sendikacıları zorluyor, işverenlerden daha ileri haklar elde eden DİSK'in bu gelişimini gören işçiler özellikle maden iş kimya iş ve lastik iş kolunda akın akın DİSK'e geçiyorlardı. Sanayi proletaryasının büyük canlanışı kendisini göstermekteydi ve özellikle büyük işyeri birimlerindeki işçiler DİSK sendikalarına akıyorlardı.

Öte yandan demokratik köylü hareketleri güç kazanmaktaydı. Gitgide dar boğazlarda sıkışan egemen sınıfların açmazı büyüdükçe şehir küçük burjuvazinin ilerici kesimleri de aynı hareketlenmeye girdiler. Hatta çok uzun yıllar karşı-devrimin vurucu gücü durumunda kalmış esnaf ve zanaatkârlar da bile ekonomik talepli direnişler göze çarpıyordu.

Bu yükselen kitle mücadeleleri, egemen sınıfların artan ekonomik kriziyle birlikte sosyal patlamaları hızlandırıyor, egemen sınıfların politik bunalımı, giderek ve daha belirginleşiyordu.

İşçi sınıfının politik örgütsüzlüğü

İşte kitle mücadelesinin bu kendiliğinden yükseliş döneminde, TİP kitlelerin gerisinde kaldı. Hesaplarını popülizm yoluyla oy alma üzerine kuran ve ona göre örgütlenen TİP, işçi sınıfının politik örgütlenmesini sağlayamamıştı.

İşçi sınıfı hareketi, toplumdaki en güçlü emekçi hareketi olmakla birlikte siyasi mücadele niteliğini taşımıyordu, çünkü harekete öncülük edebilecek *işçi sınıfı partisi* yoktu.

İşçi sınıfı partisinin olmaması, işçi sınıfının politik hareketinin güçsüzlüğünün nedeni ve sonucuydu. Sübjektif faktör olan Parti yaratılamadığı için, işçi sınıfı politik hareketi de güçlenemiyordu. Oysa TİP içinde yetişmiş pek çok genç sosyalist vardı.

Öte yandan, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı gençliğin başkaldırışı güçlenmekteydi. Avrupada ve dünyada güçlenen gençlik hareketlerine paralel olarak, öğrenci gençliğimiz de sömürüye karşı başkaldırmış, halkın dinamik güçleri arasında yeralmıştı. Gençliğin bu potansiyelini ise ancak güçlü bir işçi sınıfı partisi, işçi sınıfının yanına ve öncü disiplininin yandaşlığında kazanabilirdi.

Böyle bir Parti olmayınca, sosyalist düşüncelerle yetişmiş olan gençlik liderlerinin yönetimindeki gençlik hareketleri, giderek bağımsız bir nitelik kazanmaktaydı.

İşte, TİP'in iyice kitleler gerisine düştüğü bu dönemde, TİP'e devrimci bir alternatif olarak MDD çizgisi doğdu ve güçlendi. TİP'in sosyal pratik gerisinde kalması ve 1968 nisanında milli bakiyeli seçim sisteminin kaldırılması, 1968 kısmi senato seçimlerinde TİP parlamentarizminin iyice iflas ettiğinin görülmesi, Çekoslovakya olaylarıyla birlikte TİP merkez yönetiminde ihtilafa ve bölünmeye yol açınca, MDD hareketi gençlik kesimlerinde hızla güçlendi. MDD hareketinin ikili yapısı MDD hareketinin biçimlenişinde iki ana faktör vardır: birisi birtakım aydın sosyalistlerin, işçi sınıfına inanmamaları sonucu, küçük burjuva bürokratlarından atılım beklemeleri ve hareketi onların kuyruğuna takma eğilimleri, ötekisi ise dinamik gençlik yığınlarının peşinden gidecekleri işçi sınıfının devrimci örgütlenmesi olmadığı için, TİP'in pasifizmine duydukları tepkiyle bu MDD hareketinin içine girmesi...

Böylece MDD hareketi daha başlangıçta sağ ve sol eğilimleri bünyesinde barındırıyordu. Kemalizm kuyrukçuluğu yapan MDD ideolojisi, gençliğin dinamik anti-emperyalist gücüyle birleşmiş, gençlerin beyinlerindeki Kemalist tortulardan yararlanmıştı.

Bu özelliğiyle MDD, TİP'e karşı gerçekten de devrimci bir alternatifti, ama ne yazık ki bu devrimcilik proletarya devrimciliği değil, küçük burjuva devrimciliğiydi.

Böylece ilk çıkışıyla bir sağ sapma ideoloji olan MDD, yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerdeki evrensel Millî Demokratik Devrim'in sınıf analizlerine ve sloganlarına sahip çıkmakla, Türkiyenin şartlarını öyle göstermeğe çalışmakla birlikte, işçi sınıfı vurgulamasını değil, bol bol asker-sivil aydın zümre, ya da küçük burjuva bürokrasisi, veya Kemalizm vurgulamasını yapıyor, devrimde öncülüğün pazarlık konusu olmadığını söylüyor, «kim güçlüyse o öncü olur» tezini yayıyordu. Oysa ne bir toplumun sosyal yapısı kişilerin sübjektif yorumlarına bağlıydı, ne de devrim bu şekilde özel isteklere uygun olarak gelebilirdi.

Türkiyenin Kemalist burjuva iktidarı dönemi bol bol methediliyor, o dönemde sosyalizme daha yakın olduğumuz söyleniyor ve bürokrat küçük burjuvaziye büyük görevler vehmediliyordu. Tüm sınıf tahlilleri bu tezlere uygun olarak biçimlendirilmiş, işçi sınıfı öncülüğü zaman zaman lafta söylenmekle birlikte, asker-sivil aydın zümrenin öncülüğündeki bir politik devrime uygun olarak Türkiye toplumunun dünü ve bugünü o elbisenin içine sığdırılmaya çalışılmıştı.

Öte yandan, diyalektik yöntem değil, metafizik ve sübjektif metotlar kullanılıyor, 1919'dan itibaren sosyalizm dağına tırmanmakta olduğumuz, ama ayağımızın bir noktada kaydığı ve gerisin geri 1919 yılına geri döndüğümüz söylenerek, Atatürk'ün ölümünden ve onu izleyen Refik Saydam kabinesinin düşmesinden (1942) sonra anti-kemalist karşı devrimin başladığı iddia ediliyor. Ondan önceki iktidar dönemi burjuva değil, küçük burjuva iktidarı olarak *devrimci* bir diktatörlük olarak tanıtılıyordu.

Böylece anti-emperyalist mücadele ile işçi sınıfı mücadelesi arasındaki diyalektik bağın gözlerden gizlenmesi, salt bir anti-emperyalist mücadele vurgulaması yapılması, güçlü bir anti-emperyalist ajitasyonun yaygınlaşması, anti-emperyalist gençlik yığınlarının MDD'yi desteklemesinde önemli rol oynamıştır.

Ve beklenen Godo, bir radikal küçük burjuva atılımı olduğu için İŞÇİ SINIFI PARTİSİ ve işçi sınıfının siyasi örgütlenme sorunu ciddiye alınmıyor, çeşitli sol eylemlerin yükselmesiyle, bu radikal ortamın hazırlanacağı umuluyordu. İşbirlikçi sermayeye ve feodal mütagallibeye dayandığı öne sürülen köhne düzenin Millî Demokratik Devrim'le yıkılacağı ve bu harabeler arasında, proletaryanın öz örgütünün bir güneş gibi doğacağı iddia edilmekteydi.

İşte MDD'nin sağ ve sol karakterini belirleyen unsurlar kısaca bunlardı. MDD'nin yayın organlarından Türk Solu küçük burjuva devrimciliğine övgülerle doludur. Hatta anarşist Rudi Duçke'ye bile Türk Solu'nda yazı işleri müdürü tarafından övgü düzülüyor, yollanan açık mektupta *«Bana öyle geliyor ki devrimci eylemin Batı Almanyadaki espirisini buldunuz»* denilerek Duçke'ye «sosyalist selamlar» gönderiliyordu. Öğrenci eylemlerinde silâhla yaralanan ve emperyalist basın tarafından bol bol reklamı yapılan Duçke ile ilgili aynı sayıdaki bir başka yazı şöyle diyordu: *«Rudi yarattığı gençlik hareketiyle yalnız Alman işçi sınıfını sarsıp uyandırmakla kalmamış, çaresizlik içinde kıvranan öteki batılı sosyalistlere de yol göstericilik yapmıştır»* (Sayı 23, 23.4.1968)... Aradan bunca yıl geçti, ne Duçke'den haber var, ne de devrimci eyleminden. Onun canlandırdığı «yol»dan bugün pek çok Maoist, Troçkist CİA'nın da desteğiyle - bilmem kaç grupçuk halinde yürüyor, Bader Meinhof çeteleri de aynı yolda yürüyolar. Almanya'da keşfedilen devrimci espri bu olsa gerek...

İlk günden itibaren MDD'nin içinde varolan bu ikili karakter örgütsüzlük anarşisinin de etkisiyle sürekli bölünmeleri getirdi, ve yoğun bir kavram kargaşası, gruplar anarşisi ortaya çıktı. Zaten Türkiye devrimci hareketinin geçmişinde varolan yuvarcılık, ahbap çavuşluk, grupçuluk eğilimleri güçlü bir alan buldu.

TİP, MDD ve gençlik

TİP'in sağ günahlarına tepki duyan sosyalist gençlik liderlerini bu kez Millî Demokratik Devrim tezi altında gizlenen küçük burjuva kuyrukçuluğu yanıltmış, bir başka sağ eğilimin kendilerini oyaladıklarını gören gençlerin işçi sınıfına güvenleri büsbütün yok edilmiş ve gençliğin en yiğit, en fedakâr unsurları devrim kıvılcımını bizzat yakıp, halk hareketini başlatmak üzere ölüme atılmışlardır.

Öte yandan, kamplarda eğitilen silâhlı faşist komandoların saldırıları, ve toplum polisinin aralıksız gaddarlığı öğrenci gençliği hem meşru müdafaaya itmiş, hem de üniversite duvarları içine sıkıştırmıştır.

Bu çemberi yayıp kitlelere uzanma yolunu arayan, kitlelerle bütünleşme, kitlelerin devrimci eylemiyle kaynaşma sancısı içinde olan sosyalist gençlik liderlerinin çok önemli bir kısmı, çaresizlik içinde o sıralarda Latin Amerika'da güçlenen ve dünya ölçüsünde yankı bulan silâhlı propoganda yöntemlerine yönelmişler, yanıbaşımızdaki Filistin hareketi ise bu yolda bir başka etken olmuştur.

Böylece gençlik liderlerinin girmiş oldukları süreç TİP'den başlayıp, MDD'den geçerek kaçınılmaz olarak bilinen noktaya varmış, partisizlik yüzünden Dev-Genç bir siyasi mihrak gibi davranmış, gençliğin öncü meşale olduğu sloganları güçlenmiş, neticede gençlik içinden yetişmiş en yiğit, en fedakâr kadrolar, *tarihsel olarak haklı* ama politik bakımdan yanlış davranışlara girmişlerdir.

Geçmişteki gençlik hareketlerine ve bu hareketler içinden çıkan siyasi sol çizgilere bakarken, politik ve ideolojik yanlışları görmek, ama o dönemde işçi sınıfı partisinin olmadığını, tek doğru alternatifin işçi sınıfı partisi olabileceğini, yaşanılan sürecin, gençliğin böyle bir yönelim göstermesinde etkin olduğunu, bu nedenle gençliğin tarihsel bakımdan haklı olduğunu bilmemiz gerekir. Çünkü doğru çizgiyi belirleyecek olan işçi sınıfının partisidir. Bu parti olmayınca, üstelik ortamda sosyalizmin biliminin yaygınlığı ve etkilenmesi de yetersiz kalınca işçi sınıfı sosyalizminin teorik-pratik prensipleri ve görevleri yeterince kavranamayınca sonucun böyle olması bir bakıma olağan oldu.

Üstelik kitlelerin gitgide yükselen kendiliğinden mücadelesi ve egemen sınıfların aczi, çıkmazı, derinleşen ekonomik krize bağlı olarak büyüyen sosyal-politik bunalım, işçi sınıfının örgütlü politik güç olarak iktidara hazır bulunmaması gibi çok önemli maddi şartlar da, gençlik liderlerinde, devrimin yakın olduğunu, bunun kıvılcımını yakıp, «bozkırı tutuşturma görevinin» kendilerine düştüğü izlenimini uyandırdı. Toplumdaki ilerici küçük burjuva kesimlerinin zahiri olarak güçlenen politik muhalefeti, gençlik yığınlarını ön plana çıkarttı. Dinamik gençlik içinden yetişen devrimci kadroları yenilten başlıca objektif şartlar, yukarıda sözünü ettiğimiz gibi sosyalist hareketin işçi sınıfından kopuk olmasından doğan sübjektif faktörlerle birleşince işçi sınıfı sosyalizminin dışına düşüldü. Bu saydığımız nedenler, gençliğin ve gençlik liderlerinin davranışlarının tarihsel haklılığı yanında politik yanılgısını açıklar.

Bu nedenle, ne sadece TİP'i, ne de sırf MDD'yi 1971 yenilgisinden sorumlu tutamayız. Sözkonusu objektif zemin üzerinde, tüm sübjektif faktörleri gözönüne almak bizi geçmişin doğru değerlendirmesine götürecektir.

Sosyalizmin temel kavramları

SİYASİ MÜCADELE NEDİR?

Proletaryanın egemen sınıflara karşı yürüttüğü sınıf mücadelesinin en önemli unsuru siyasi mücadeledir. Bütün mücadelenin özünü siyasi çalışma tayin eder. Çeşitli alanlarda, çeşitli örgütlerle, çeşitli şartlarda verilen sınıf mücadelesinin bütün araç ve biçimleri siyasi mücadeleye ve onun hedeflerine tabidir.

Bu niçin böyledir? Proletaryanın sınıf mücadelesinin amacının üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermek olduğunu görmüştük. Günümüzde bu özel mülk edinme, kapitalist özel mülkiyet şeklindedir. Ve egemen sınıflar bu özel mülkiyeti politik araçlarla korumaktadırlar. Bu amaçla, devleti burjuva partilerini, burjuva demokrasisini ve parlamentosunu kullanmaktadırlar. Bütün bunları bu amaçla oluşturmuş ve geliştirmişlerdir.

Burjuvazi kapitalist düzeni ve onun temeli olan üretim araçlarının özel mülkiyetini siyasi araçlarla korumakta, bunların yol açtığı sınıf mücadelesini ve emekçi sınıfların direnişini siyasi araçlarla engellemeye çalışmaktadır.

İşçi sınıfı da bu yüzden kendi mücadelesinde siyasi araçlar kullanmak ve siyasi bir mücadele vermek zorundadır. Burjuvazi kendi iktidarının en somut biçimde siyasi olarak koruyorsa, o iktidara en somut biçimde son vermek için, işçi sınıfı siyasi olarak örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadır.

Siyasi mücadele iktidar mücadelesidir

Burjuvazinin siyasi iktidarına son verilmeden hiçbir şey çözülmez. Onun koyduğu sınırlar içinde elde edilecek bütün başarı ve ilerlemeler geçici olacaktır Burjuvazi kendi siyasi iktidarını kullanarak, bütün toplum yeniden kendi çıkarlarına göre düzenliyebilecek, kazanilan bütün mevzileri geri alabilecektir. Tarih bize bunun birçok örneğini vermiştir. İşçi sınıfı siyasi iktidarı ele geçirerek, egemen sınıfları böylece silahsızlandırarak, iktidarı halkın çıkarları açısından kullanmayı başaramazsa, sömürü ve baskıya son vermek mümkün değildir.

Bu yüzden siyasi mücadeleyi mümkün olan en kısa biçimde tanımlamak isteseydik, siyasi mücadele iktidar mücadelesidir, iktidarın alınması ve korunması mücadelesidir, derdik.

Bu tanımlama ne kadar kısaysa, muhtevası ve biçimi, o kadar uzun ve karmaşıktır. Egemen sınıfların iktidarının geriletilmesi ve giderek tasfiye edilmesi, onun yerine işçi sınıfının iktidarının kurulması süreci, çeşitli aşamalardan geçmesi gereken uzun bir siyasi mücadele sürecidir.

Egemen sınıfların iktidarına son verilmeden, sınıf mücadelesinin hiçbir olumlu sonuca ulaşmıyacağı ve kendi tarihi görevini yerine getiremiyeceği açıktır. Siyasi mücadele bu yüzden sınıf mücadelesinin tayin edici unsurudur ve bütün diğer mücadeleler ona tabidir, yani onu desteklemek, güçlendirmek, ona yardımcı olmak için, ve siyasi mücadelenin koyduğu hedeflere ulaşılmasında kullanılacak basamaklar olarak verilmelidir.

Siyasi mücadele, örgütlü kitlelerin mücadelesidir

Siyasi mücadelenin yürütülmesindeki temel ilke, mücadelenin mümkün olan en geniş kitleler tarafından verilmesinin sağlanmasıdır. Sosyalistler, siyasi mücadelenin kitlelerin mücadelesi olduğunu ve ancak kitlelerin aktif bir şekilde yer aldığı siyasi mücadelenin başarılı olacağını savunurlar. Kitlelerin katılmadığı, küçük gruplarca yürütülen her türlü mücadele, ne kadar iyi niyetli ve fedakârca olursa olsun yok olmaya mahkumdur. Bu konuda Lenin şöyle diyor: «Öncüyle hasmı yenmek mümkün değildir. Bütün sınıf, büyük yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe, yada öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri ihtimali kesin olarak ortadan kalkmadıkça, öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz bir cinayet olur. Oysa bütün sınıfın, sermayenin ezdiği geniş emekçi yığınların, gerçekten böyle bir tutumu benimsiyebilmeleri için, sadece propaganda, sadece ajitasyon yetmez. Bunun için bu yığınların kendi öz siyasi tecrübeleri gereklidir. Bütün büyük devrimlerin temel kanunu böyledir.»

Kitleler mücadelede ancak örgütlü bir şekilde varolabilirlerse mücadele amacına ulaşabilir. Dağınık, kendiliğinden gelme kitle hareketleri, ne kadar yankı uyandırırsa uyandırsın, ne kadar çok kişiyi harekete geçirirse geçirsin, bir saman alevi gibi parlayıp sönmeye mahkûmdur. Ancak örgütlü mücadele başarılı olabilir. Kitlelerin, siyasi bir mücadelede, iktidar mücadelesinde kalıcı bir şekilde örgütlenmesinin temel şartı işçi sınıfının öncülüğünde örgütlenmelerinin sağlanmasıdır. Bu görevi başaracak olan da işçi sınıfı partisidir. Demek ki siyasi mücadele, işçi sınıfı partisi öncülüğündeki işçi sınıfının etrafında örgütlenmiş kitlelerin mücadelesidir.

Siyasi mücadele kitleleri bilinçlendirir ve birleştirir

Geniş yığınlar siyasi mücadeleye nasıl katılır. Sosyalist hareket bunu nasıl sağlar? Kitlelerin siyasi bilince ulaşması hiç bir zaman kendiliğinden olmaz. Doğru bir siyasi mücadele yürüten bir işçi sınıfı partisinin kitleleri bilinçlendirme ve onlara politik gerçekleri açıklama çalışması olmadan ve kitleler bu gerçekleri kendi öz siyasi tecrübeleriyle içlerine sindirmeden; yani kitlelere mücadele insiyatifi tanınmadan, kitlelerin siyasi bilinçlenmesinden sözedilemez.

Parti bu görevi yerine getirmek için her zaman kitleerin somut ekonomik ve demokratik giderek siyasi taleplerinden yola çıkmak zorundadır. Tek tek işyerlerinde yada bölgelerde birbirinden kopuk, bağımsız ve kendiliğinden gelişen demokratik ve ekonomik talepler uğruna yürütülen mücadelelere ülke çapında siyasi bir öz kazandırılması ve bunun yeniden kitlelere mal edilmesi ve bunların bu siyasi hedefler uğruna toplu mücadeleye sokulması siyasi mücadelede atılan önemli bir adımdır. Yığınlar günlük hayattan çıkan bu mücadeleyi böylece kendi günlük pratiklerinde kavrama ve bilinçli bir şekilde ortak hedefler için birleşme yoluna girerler. Ancak böyle bir mücadele, kitlelerin tek tek patronlara, yada mahalli yöneticilere ve faşist uygulamalara karşı olan mücadelelerini, düzene karşı yönelmiş, bir iktidar mücadelesi haline sokabilir.

İşçi sınıfının ve halkın örgütlenmesi siyasi mücadeleyle sağlanır

«Bizim başlıca ve temel görevimiz işçi sınıfının siyasi örgütlenmesi ve siyasi gelişimini kolaylaştırmaktır. Bu görevi arka plana itenler, mücadelenin her türlü özel metodlarını ve diğer bütün görevlerini buna tabi kılmayı reddenler yanlış bir yol izlemekte ve harekete ciddi zararlar vermektedir.» (Lenin)

İşçi sınıfı gerek ekonomik örgütler olan sendikalarda gerekse kendi siyasi partisinin çatısı altında ancak mücadele içinde örgütlenir. Ancak mücadele, onlara örgütlenmenin gereğini kavratır ve ancak böyle, mücadele içinde inşa edilen bir siyasi parti işçi sınıfının partisi olma niteliğini kazanabilir.

İşçi sınıfının teşkilatlanması halkın teşkilatlanmasından ayrı düşünülemez. Çünkü işçi sınıfı iktidar mücadelesini tek başına veremez. O, kendi çıkarlarını bütün emekçi yığınlarla, bütün ezilenlerin çıkarlarıyla birleştirmek ve egemen sınıfların karşısına bütün halkın temsilcisi olarak çıkmak zorundadır, bütün halkın mücadeleye katılmasını sağlamak zorundadır. Günümüzde işçi sınıfının temel görevlerinden biri de, bütün halkın, bütün emekçi sınıf ve tabakaların içinde yer alacağı, ortak düşmana karşı ortakça mücadele vereceği demokratik ve anti faşist bir halk cephesinin kurulması, bütün halkın örgütlenmesidir.

Teşkilatlı halk mücadelesi hakim sınıfları adım adım geriletir, onların elindeki mevzileri azaltır, halkın elindeki mevzileri artırır. Bu aynı zamanda mevcut demokrasi alanının da genişletilmesi ve yaygınlaştırılması demektir. Mücadele geliştikçe işçi sınıfının ve halkın örgütlenme düzeyi de gelişir. Bu ikisi içiçedir. Mücadele örgütlenmeyi, örgütlenme mücadeleyi geliştirir.

Siyasi mücadele halkı adım adım güçlendirir

Sınıf mücadelesinde, işçi sınıfı, gelişen taraf, burjuvazi çürüyüp yok olan taraftır. Bu yüzden burjuvazinin temel direğini teşkil ettiği egemen sınıflar karşısında, proletaryanın temel olduğu halk cephesi her geçen gün güçlenecek ve sömürücü sınıfların elindeki siyasi mevzileri adım adım ele geçirecektir. Nedir egemen sınıfların elindeki mevziler? Devlettir, siyasi partilerdir, parlamentodur ve diğer siyasi örgütlerdir. İşçi sınıfının siyasi mücadelesinin amacı toplumun kilit noktaları olan bütün bu mevzilerden burjuvazinin uzaklaştırılması ve bunların halkın eline geçmesidir; bunların halkın çıkarına işleyen bir hale gelmesidir. Ama proletarya hiçbir zaman böyle basit bir eldeğiştirmeyle bu mevzilerin halkın çıkarına işler hale gelmiyeceğini de iyi bilir. O, her ele geçirdiği mevzii kendi siyasi hedefleri doğrultusunda yeniden düzenler, bu yeni biçimdeki mevzilerle daha ileri mevzileri ele geçirme mücadelesine girer, bir yandan da elindeki mevzileri halkın gücüyle korur.

İşçi sınıfı bu amaçla kendi temsilcilerini parlamentoya sokar. Gerici parlamenter mücadelenin karşısına devrimci parlamenter mücadeleyi çıkarır. Bu ancak burjuva partileriyle dişediş bir mücadeleye girecek güçlü bir işçi sınıfı partisinin örgütlenmesiyle başarılabilir. İşçi sınıfının devrimci partisi parlamentoda da yer almalı, burasını bir kürsü olarak kullanabilmelidir. Son olarak hakim sınıfların bir baskı aracı olarak kullanılan devlet mekanizmasının bu işlerliğine son verilmesi, devletin halkın çıkarları açısından yeniden örgütlenmesi sağlanmalıdır. Bu noktayı kabul etmeyen, bu amaçla siyasi mücadele vermeyen bir sosyalist hareket, egemen sınıflarla uzlaşmaya ve onların dümen suyuna girmeye mahkumdur.

Siyasi mücadelede elde edilen bütün mevziler halkın kendi gücüyle korunmalı ve halkın bunlara sahip çıkması sağlanmalıdır. Burjuvazinin kendi koyduğu sınırlar içinde mücadele edildiği sürece, burjuvazinin kanunîliğine güvenilmemeli, onun heran kendi koyduğu kuralları çiğnemeye hazır olduğu unutulmamalıdır.

İşçi sınıfının siyasi mücadele araçları

Bütün bu uzun mücadele sırasında proletarya hangi araçları kullanır? Siyasi mücadelenin sayısız araçları vardır; bunlar, politik gösteri ve mitinglerden, çeşitli kampanyalara, seçimlere katılmadan, parlamentoya girmeye, politik grevler ve genel grevler düzenlemeden daha başka türlü eylem biçimlerine kadar birçok biçimi kapsar.

İşçi sınıfı partisi, hangi anda, hangi somut aracın kullanılacağını, somut durumun somut tahlilinden çıkarır ve bu arada evrim döneminin mücadele biçimleriyle devrim döneminin mücadele biçimlerini birbirine karıştırmamaya dikkat eder. Gerçek bir işçi sınıfı partisi, bütün mücadele biçimlerini, gerektiği zaman en iyi biçimde kullanmayı bilen ve buna hazırlıklı olan partidir.

«Sosyal-demokrasi eli kolu bağlı durmaz, o faaliyetlerini daha önceden kararlaştırılmış her hangi bir plan veya politik mücadele metoduyla sınırlamaz. Partinin elindeki güçlere uygun olması ve mevcut koşullar altında mümkün olan en iyi sonucun elde edilmesini kolaylaştırmak şartıyla, her türlü mücadele metodunu tanır. Eğer güçlü bir şekilde örgütlenmiş bir partiye sahip olursak, tek bir grev, politik bir grev veya iktidara karşı kazanılmış politik bir zafer haline dönüşebilir.» (Lenin)

Bütün siyasi mücadelenin ve ona tabi olan ekonomik ve ideolojik mücadelenin hedefi tektir: devrim, yani iktidarın halkın gücüyle gerici sınıflardan alınması. İktidarın alınmasından sonra, işçi sınıfının siyasi mücadelesinin artık tek bir amacı vardır, o da, sosyalizmin kurulmasıdır.

SOSYALİST PRATİĞİN BAZI TEME L KAVRAMLARI ÜZERİNE : (V)

Parti ve Sendikalar

İşçi sınıfı örgütlenmesinin en yüksek biçimi olan İşçi Sınıfı Partisi ile işçi sınıfının mesleki yığın örgütü olan sendikalar arasındaki nitelik farkını ve, bu iki örgütlenmenin görevlerini çok iyi bilmek gerekir. İşçi sınıfı sosyalizmi, Parti'nin hangi nitelikleri taşıması gerektiği konusunda teori ve pratik bakımından yanlış eğilimlere karşı tavizsizce mücadele ettiği gibi sendikaların fonksiyonunu kavramayan tutumları da etkisiz bırakmak için mücadele etmiştir.

Önceden de değindiğimiz gibi, Parti ve sendikalar arasındaki ilişkilerin temelini belirleyen ana prensip, işçi sınıfının politik-ekonomik ve ideolojik mücadele birliğidir.

İşçi sınıfı dışındaki sınıf ve zümrelerin sosyalist hareket içindeki uzantılarından doğan çeşitli ideolojik sapmaların bir kısmının pratiğe yansıyan tutumları, sözkonusu diyalektik bağı kavrayamamaktan veya kabul etmemekten doğmuş tur. Kendiliğinden gelme mücadeleyi savunanların önemli bir kısmı işçilerin siyasi mücadelesini liberal burjuvaziye, reformistlere veya bilemediniz ilerici küçük burjuvaziye bırakmışlardır. (Ekonomistler, trade-unionistler) Bunlar siyasi mücadeleyi reddetmenin doğal bir sonuçu olarak Partinin gereğini de reddediyorlardı. Kendiliğinden gelme mücadelenin diğer bir yansıması, siyasi mücadeleyi kabul etmekle birlikte, bu mücadelenin sendikalar öncülüğünde verileceğini savunan *anarko-sendikalist* eğilimler biçiminde ortaya çıkmıştır.

Parti ve sendikalar konusunda başlıca sağ sapma : Sendikalizm

Parti ve sendikalar arasındaki ilişkiler, işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesinin en önemli sorunları arasında yer alır. İşçi sınıfı sosyalizmi siyasi mücadeleyi reddeden *trade-ünyonist* ve *ekonomist* görüşe karşı mücadele vermiştir. (*Trade-Union* İngilizce'de *sendika* anlamına gelir) *Trade-unionizm* özellikle İngiliz burjuva reformculuğunun tezi olarak işçi sınıfının karşısına çıkarılmıştı. Siyasi mücadeleyi reddeden bu burjuva görüşü sendikal mücadele yoluyla burjuvaziden ve parlamentodan bazı haklar ve reformlar koparılacağını savunuyordu. Avrupa'da işçi sınıfı sosyalizmi tarafından yenilgiye uğratıldı ve siyasi mücadele bu burjuva eğilimlerini aştı. Aynı şekilde daha sonra Rusya'da ortaya çıkan *ekonomistler* de yenilgiye uğradılar. Partinin ve siyasi mücadelenin öncü önemi ve gereği kabul edildi. Ama gerek trade-unionist grekse ekonomist sağ sapma (burjuva kuyrukçuluğu) bu kez işçi sınıfının siyasi mücadelesi içinde kendini gösterdi. Emperyalist burjuvazinin geri ülkelerden elde ettiği aşırı kârlarla beslediği işçi aristokrasisi sosyal barışçı, uzlaşmacı burjuva sosyalisti aydınlarla birleşerek Avrupada işçi sınıfı siyasi hareketinin tepesine tünedi. Öte yandan, doğuda, bu sağ sapmaya tekabül eden *menşevizm, likidasyonizm* gibi sağcı tavırlar işçi sınıfı devrimci hareketini baltalamak istedi.

Parti ve sendikalar konusunda, özellikle II. Enternasyonal hainlerinin temsil ettiği sağ sapma işçi sınıfının politik partisi ile işçi sınıfının ekonomik örgütü sendikalar arasında fazla bir fark gözetmiyor, partiyi *sendikalist* bir kitle partisi halinde tutuyordu. Burjuva sosyalizmin sendikal anlayışı elbette daha önceki trade-unionsit burjuva reformizminden kaynaklanmaktaydı. Bu *sağ* sosyalizm, kendi parlamentarist oy avcısı niteliğine ve teslimiyetçi tezlerine uygun olarak Parti ve sendikalar arasındaki nitel farkı önemsemiyordu. Partiyle sendikalar adeta içiçe girmişlerdi, partili işçilerin bilinç düzeyleri ve nitelik üstünlükleri üzerinde fazla durulmuyordu. Partiye mümkün olduğu kadar çok üye yazmak ve partiyi sendikalardan bir gömlek üstün örgütler hâlinde parlamento grubunun kuyruğunda, dolayısiyle burjuvazinin peşinde tutmak bu sağ sapmanın (revizyonizmin) başlıca özelliğiydi. Partiyi işçi sınıfının en yüksek örgütlenme biçimi olarak kabul etmeyen, Parti ile sendikalar arasındaki farkı, *nitel* değil *nicel* bir fark olarak gören bu burjuva sosyalizmi, aynı zamanda işçi aristokratları ve burjuva uşağı sarı sendikacılar tarafından yürütüldüğü için, her iki örgütte de aynı zümre —pasifist entellektüellerle birlikte— egemendi.

Demek ki, Parti ile sendika ilişkilerindeki revizyonist sapma, böylece sosyal pasifist, sendikalist çizgi halinde işçi sınıfı ile burjuvazinin uzlaşmaz çıkarlarını uzlaştırmağa çalışmıştır.

Aynı burjuva sosyalizminin çeşitli küçük burjuva sosyalistlerinden de destek alarak pek çok ülkenin pratiğinde belirli süreler etkili oldukları bilinir. Türkiye de 1960 sonrasında uzun yıllar böyle bir deney yaşamıştır. Tabi ki, bu sağ oportünizm (revizyonizm) ülkenin somut koşullarında çeşitli farklılıklar taşımıştır ama bu farklar özde değil biçimde veya taktiklerde, ya da nicelikte olmuştur. Bugün Türkiye pratiğinde Sağ oportünizm (revizyonizm) proletarya sosyalizmi tarafından ağır bir yenilgiye uğratılmış durumdadır.

Başlıca sol sapma : Anarşist sendikacılık

Sendikalar konusunda ortaya çıkan başlıca iki sol sapma vardır. Bunlardan birincisi, ve en önemlisi daha önce de değindiğimiz *anarşist sendikacılıktır*. I. Enternasyonal'de işçi sınıfı sosyalizmi anarşist sendikacılığa karşı amansızca mücadele vermiş ama bu küçük burjuva eğilim daha sonra, başka somut şartlarda yeniden ortaya çıkmıştır.

Anarko-sendikalistler partiye gerek görmeden sendikalar aracılığıyla aynı zamanda siyasi mücadele verilebileceğini savunurlar. Bu tutum da Parti ve sendikalar arasındaki nitelik farkını ve görevlerinin ayrılığını kavramamıştır. Ülke çapında genel grevlerle iktidara yaklaşılacağını, işçilerin gene sendikalar içinde silâhlandırılabileceğini ileri sürerler. İşçi sınıfı sosyalizminin (işçi sınıfının devrimci politik örgütlenmesinin ve devrimci politikasının) çeşitli şekillerde zaaf içinde olduğu ülkelerde ve dönemlerde bu çizgi güç kazanmıştır. I. Enternasyonalde yenilgiye uğratılan bu çizgi, daha sonra II. Enternasyonal hainlerinin Avrupada proletaryayı yenilgiye sürüklemelerinden sonra güçlenmiştir. II. Enternasyonal partilerine karşı sol tavırlı küçük burjuva devrimcilerinden gelen tepkiler, Partiyi ve Parti öncülüğünde mücadeleyi hepten reddetmek biçiminde olmuştur.

Küçük burjuva ihtilâlciliği sanayinin geliştiği, veya işçi sınıfı birikiminin ileri düzeyde olduğu ülkelerde veya yörelerde anarşist-sendikalizm biçiminde ortaya çıkmıştır. Özellikle iki emperyalist evren savaşının arasında bu eğilimler güçlenmiş, Troçkinin, Komintern'e karşı başlattığı ideolojik akımdan da esinlenip, güç alarak çeşitli biçimlerde kendisini göstermiştir. Bugün hâlâ Latin Amerika ülkelerinde, özellikle işçi sınıfının devrimci politikasının zayıf olduğu yerlerde, bu zaaflara bir tepki olarak da güçlenen küçük burjuva ihtilâlciliği, hem kırlarda hem de şehirlerde kendini göstermekte, yoğun işçi bölgelerindeki birkısım sendikalarda anarko-sendikalizm biçiminde varlığını sürdürmektedir. Latin Amerikanın sol sapma (goşist) eğilimlerinin kırsal ve kentsel kollarında Troçkizmin önemli etkileri ve izleri vardır.

Güçlenmesinde sağ oportünizmin de önemli rol oynadığı *goşizm ve anarşizm*, işçi sınıfının devrimci siyasetinin güçlü olduğu toplumlarda gelişme imkânı bulamamaktadır. Küçük burjuvazinin içinden yetişip kendini devrime adamış bir çok yiğit devrimci kadro, proletarya sosyalizminin zayıf olduğu toplumlarda veya dönemlerde, işçi sınıfının devrimci örgütlenmesine ve politikasına, kollektivitesine girememektedir. Gerek köylülükten gerekse şehir küçük burjuvazisinden özellikle devrimci gençlikten yetişen birçok fedakâr ve yiğit elemanı işçi sınıfının mücadelesine kazandıracak başlıca olgu *işçi sınıfı politikasının harekete damgasını basmasıdır*. Gerçi buna rağmen daima goşist unsurlar olacaktır, ama goşizmi asgariye indirmenin yolu, gene proletaryanın politik güçlenmesinden geçer.

Sendikal mücadeleyi küçümseme

Parti ve sendikalar konusunda ikinci sol eğilim, sendikalar içinde çalışmayı küçümseme, ekonomik mücadeleyi önemsememek, sendikaların hareket içindeki önemli konumlarını dikkate almamak biçiminde belirir. İşçi sınıfı sosyalizmi tarafından *çocukluk hastalığı olarak* nitelenen bu sol eğilim, özellikle II. Enternasyonalin fiyaskosundan sonra güçlenmiştir. Sosyalizmi oy avcılığına dönüştüren parlamentarizme ve sendikalizme karşı parlamenter mücadeleyi reddetmek, genel oy hakkını küçümsemek ve işçi sınıfı partilerinin genel seçimlere katılmalarını reddetmek biçiminde ortaya çıkan bu sol eğilimler, Partinin mücadeledeki öncü görevini ve Parti çalışmasını kabul etmekte, işçi sınıfının Parti önderliğinde siyasi iktidar mücadelesi uğrunda çalışmaktaydılar. Fakat Parti çalışması en geniş işçi yığınları için de çalışmayı gerektirir. Sendikalar ise, en geniş işçi yığınlarının, günlük ekmek kavgasında, hayat mücadelesinde birleştikleri örgütlerdir. Elbette kitle çalışması sırf sendika çalışmasından ibaret değildir. Ama sendikalar, işçi sınıfı sosyalistleri için en geniş en verimli çalışma alanlarından biridir. Gene sendikalar Partinin öncülüğünde olmak şartıyla burjuvaziye karşı en etkili mücadeleyi başarabilir. Bu bakımdan sendikaların eylemini ve önemini küçümsemek, Partiyi, kitle ilişkilerinde kısıtlayacağı gibi, Partinin en önemli yığın örgütlerinden birisinden mahrum edecek ve I. Enternasyonalden beri ısrarla savunulan siyasi-ekonomik mücadele birlikteliğinin kurulmasını önleyecektir.

Siyasi grev

İşçi Sınıfı Partisi iktidar mücadelesinde en önemli silâhlarından birisi olarak siyasi grevleri seçer. Siyasi grev anarşistlerin sadece genel grevler yoluyla iktidara gitme yanılgılarından farklıdır. Bu nedenle, işçi sınıfı sosyalizmi genel grev terimi yerine *siyasi grev* veya *genel siyasi grev* terimlerini tercih eder. (Siyasi kelimesini vurgular.) Genel Grev geçmişte uzun yıllar anarşistlerin sloganı olmuştur. Parti, işçi sınıfının iktidar mücadelesinde ve emekçi halk hareketi içindeki öncü fonksiyonunda her türlü siyasi çalışmayı yönlendirir, proletaryanın taktiklerini belirler, ekonomik ve ideolojik mücadele ile siyasi mücadele arasındaki bağı kurar. Fakat ekonomik amaçlı grevlerden ayrıca, *siyasi amaçlı* grevler de bu bütünlük içinde —anarşist sendikalistlerden farklı olarak— grevler işçi sınıfının demokratik mücadelesinde ve gerici egemen sınıflar despotizminin geriletilmesinde önemli araçlar olduğu gibi, burjuvaziyi boyuna hırpalayan, egemen sınıfların açmazlara düşürüp, işçi sınıfının toplumdaki gücünü arttıran, Partinin işçi yığınlar arasındaki otoritesini ve güvenini güçlendiren, gene yedek güçlerin, müttefik kesimlerin işçi sınıfına ve onun öncü partisine olan güvenlerini geliştirip yayan araçlardır. Ama siyasi grevler, aynı zamanda iki ucu keskin bir silâhtır. Siyasi grevlerin proletarya taktiklerine bağlı olarak çok yerinde kullanılması, en isabetli taktikler çerçevesinde uygulanması gerekir. Bu silahı kullanmasını bilmeyen Parti, işçi sınıfını maceralara ve yenilgilere de götürebilir. (Örneğin 1919'da Almanyada başlayan ekonomik grevler sonra siyasi genel grevlere dönüşmüş, arkasından silâhlı ayaklanma gelmiş, ve sonuç yenilgi olmuş, Alman Komünist Partisi Rosa Lüxemburg ve Karl Liebknecht dahil hemen hemen tüm lider kadrosunu yitirmiş, partili bilinçli işçiler kırılmış, ve haraketin bu zaafı daha sonra, Hitler faşizmine karşı işçi sınıfını güçsüz kılmıştır).

Böylece işçi sınıfı sosyalizmi genel grevler yöntemini tek bir yöntem olarak değil, fakat iktidar yolunda etkili araçlardan birisi olarak kabul eder ve *siyasi* genel grevi gereğince önemser. Bu amaca varmak için de Parti ve sendikalar bağının çok güçlü olmasını önerir. Demek ki, sendikalar sadece bir ekonomik grev aracı değil, aynı zamanda *Partinin öncülüğünde* siyasi iktidar mücadelesinde çeşitli politik eylemlere yardımcı olabilecek örgütlerdir. Bu nedenle, *işçi sınıfı partisi* sosyalist sendikacılık üzerinde ısrarla durur, sendikalarda güçlü bir *sosyalist çalışmayı* şart görür.

Genel prensipler

Parti ve sendikalarla ilgili genel prensipler kısaca şöyle özetlenebilir:

● İşçi sınıfı sosyalizmi I. Enternasyonalden beri politik ekonomik mücadele birlikteliğine ve Partinin —siyasi örgütlenmenin— öncü görevine ısrarla parmak basmış, bu konuda kongrelerden pekçok karar çıkartmıştır. Marx ve Engels'in bu mücadelelerini, daha sonra ekonomizme ve sendikalizme karşı Lenin sürdürmüştür.

● Parti ve sendika arasındaki fark *nitel* farktır. Parti, en yüksek örgütlenme biçimidir, Bu nedenle en bilinçli, en fedakâr en devrimci unsurları içerir, sendikal örgütler ise alabildiğine geniş olmalıdır.

● Sendikalar farklı siyasi eğilimlerdeki işçileri bünyesinde barındırır. İşçiler siyasi eğilimleri ne olursa olsun sendikalara girmelidirler. Ama işçi sınıfı sosyalistleri, *partinin disiplini* altında bu alabildiğine geniş *kitle* örgütünde sosyalist çalışma yapmalıdırlar. Bu çalışma sadece sendika yönetimini ele geçirmekle kalmamalı, çeşitli eğilimlerdeki işçiler arasında, onların ekonomik mücadelesi içinde, grevlerde, direnişlerde ve sendikal faaliyetlerde sosyalist işçi liderleri yetiştirmelidirler. Bu nitelikleriyle sendikalar, «işçi sınıfının politik davranışının okulu ve desteğidirler.»

● Sendikalar işçi sınıfı partisinin güçlü araçlarından *siyasi grev* açısından da önemli örgütlerdir.

● Parti ile sendikalar arasındaki nitelik farkı asla gözden kaçırılmamalı, diğer kitle çalışmaları gibi sendikal çalışmalardan bilinçlenip yetişen işçilerin gibi sendikal çalışmalardan bilinçlenip yetişen işçilerin en ileri unsurları partiye aktarılmalı, fakat parti ve sendika görevleri, Parti disiplini esas olmak üzere, partinin göstereceği doğrultuda merkezi olarak sürdürülmelidir.

● Ne, partiyi gereğince bilinçli olmayan sendikal işçilerle doldurup sulandırmak ve yapısını gevşetmek, ne de sendikaları Parti gibi kadro örgütleri gibi görmek yanılgısına düşülmemelidir.

● Sendikaların içindeki veya tepesindeki sarı unsurlara, aristokratlara ve bürokratlara karşı mücadele etmek, sendikal hareket işçi sınıfı sosyalizminin damgasını vurmasına hizmet etmek, burjuva sendikacılığına karşı amansızca direnmek, sosyalist işçilerin ve sosyalist sendikacıların görevleri arasındadır. Sosyalistler yönetimde olmadıkları sendikalarda da mutlaka kitle çalışması yapmalıdırlar.

Bir ülkede işçi sınıfının nicelikçe çok büyük bir kısmı ve nitelikçe *tamamı*, Partiyi desteklemedikçe, partinin öncülüğünü benimsemedikçe, kalıcı başarı imkânsızdır. Bu nedenle, işçi sınıfı sosyalizminin sosyalist sendikacılığı geniş işçi yığınlarını, parti önderliğinde bünyesinde toplayabilmelidir.

● Sendikalist, parlamentarist gibi uzlaşmacı eğilimlerle, anarko-sendikalist vb, gibi goşist eğilimlere, sendikalarda çalışmayı reddeden tavırlara karşı mücadele etmek şarttır.

Acil görevimiz örgütlenmektir

baları gözlerden kaçmıyor.

Mevcut sermaye düzeninin kanunlarınca bile meşru olmayan bir hükümet, kısa zaman içinde tekelci sermayenin lehine pek çok ilâve tedbiri getirmekte gecikmedi. Örneğin, eski hükümetin istifa etmesinden bu yana özel sektöre açılan Merkez Bankası kredilerinin 10 milyardan 17 milyar liraya çıktığı, açıklandı.

Öte yandan sömürü ve zulmün hizmetindeki sivil faşist komandolar emperyalizmin ve yerli egemen güçlerin gizli servislerinin yönettiği bir merkezin emrinde olarak öğrenci gençliğe ve emekçilere karşı saldırıya geçmiştir. Faşistlerin bu saldırıları öğrenci olayları değildir. Sorun doğrudan doğruya halkın demokratik mücadelesiyle ilgilidir. Adana'da bir işçimizin ölüm derecesinde yaralanması, sendika seçme özgürlüğü için afiş yaştıran TSİP'li bir emekçi gencin tabancayla komalık edilmesi bu gerçeğin açık kanıtlarıdır.

Bütün bu kargaşalar içinde halk kurtuluş mücadelemizin başarıya ulaşmasının biricik şartı işçi sınıfımız başta olmak üzere, yoksul ve küçük köylülerimizin, devrimci gençliğimizin, ve giderek tüm emekçi halkımızın örgütlenmesi ve işçi sınıfı öncülüğünde işçi-köylü temel ittifakının kurulması, devrimci halk cephesinin oluşturulmasıdır. Biribirinden ayırdedilmeyecek bu çalışmalar içinde toplumun sonuna kadar devrimci ve en dinamik kesimi olan işçi sınıfının örgütlenmesine ağırlık vermek, kendiliğinden kitle hareketlerini, işçi sınıfımızın örgütlü siyasi öncülüğünde bütünleştirmek, en başta gelen görevimizdir.

Bu pratik aynı zamanda, işçi sınıfı sosyalisti kadroların toparlanma sürecinin hızlanmasıyla diyalektik olarak bağıntılıdır. Sosyalist örgütlenme çalışmalarımız merkezi otoritenin güçlendirilmesi, tüm işçi sınıfı sosyalistlerinin işçi sınıfının kollektif çelik disiplini içinde bütünleşmesinden ayrı düşünülemez.

Sosyalist hareketimizin eski ve yeni birikimlerinin hızla toparlanma, güçlü olarak merkezileşme sürecini yaşadığı bu aşamada, tüm enerjimizi emperyalizme ve yerli ortaklarına, onların sömürü ve istibdadına karşı kitlelerin örgütlenmesine ve işçi sınıfının merkezi siyasal otoritesinin güçlendirilmesine yoğunlaştırmalıyız. Bu çabalar işçi sınıfı sosyalisti olan tüm kadrolara sorumluluklar yüklemektedir. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele soyut sloganlarla ve hamasi laflarla veya bireysel ya da grupsal çabalarla değil, somut sınıf örgütlenmesiyle ve sınıf mücadelesiyle başarıya ulaşabilir. Bu nedenle son faşist saldırıları, emperyalizmin ve yerli egemen sınıfların bunalımından, onların politikasından ayrı görmek, bu politikanın ancak sınıf mücadelesiyle ve işçi sınıfı öncülüğüyle alt edileceğini unutmak işçi sınıfı mücadelesi dışına düşmektir. Ve günün somut sınıfı politikasının şartlarında işçi sınıfı politikasının görevi bir yandan hızla ve güçle örgütlenirken, öte yandan tüm siyasi gerçekleri bıkıp usanmaksızın en geniş emekçi yığınlarına anlatmaktadır.

Örgütlenme

(Baştarafı 3. sayfada)

karlarını savunmak üzere sıkıyönetim ilan edilmiştir.

Nihayet, işçi sınıfı ve emekçi halkın örgütlenme bilinci, uyanışı karşısında daha büyük bir korkuya kapılan ve kendi postlarını kurtarmak için ne yapıp yapıp bu gelişmeyi, bu şahlanışı, bu mücadeleyi engellemeye çalışan sömürücü güçler tezgâhladıkları çeşitli oyunların sonuncusunu da sahneye koymuşlar, 12 Mart 1971 hareketiyle, faşizm provalarına başlamışlardır.

Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkı ve ilerici, yurt sever aydınları üzerinde 2,5 yıl faşizmin en keskin kılıcı sallanmış, binlerce ilerici, devrimci, sosyalist tutuklanmış, yurtsever gençler, devrimci işçiler aydınlar, sokaklarda düzenlenen insan avlarında öldürülmüş, işkence doğal bir olay sayılmaya başlamış, her türlü emekçi örgütlenmesi kökünden kapatılmak istenmiştir.

Ancak egemen sınıfların, işçi sınıfı üzerinde bir asırdır devam eden baskı ve tahakkümünün bu son örneği de, kitlelerin mücadelesinin, işçi sınıfının ve emekçi sınıfların örgütlenmesinin ve bilinçlenmesinin engellenemeyeceğini bir kere, daha ortaya koymuştur.

Ne kurşunlar ne işkenceler; ne zindanlar ne sürgünler; ne işsizlik ve baskı; ne hak ve özgürlük düşmanı yasalar, ne de egemen sömürücülerin tüm güçlü örgütleri, işçi sınıfının ve emekçi sınıfların uyanışını, örgütlenmesini, mücadelesini engelleyememektedir. Her yeni baskı, daha gür bir fışkırışa yol açmaktadır. Tarih o kaçınılmaz çizgisi üzerinde akıp gitmektedir...

Bize düşen görev, tüm kan dırmacalardan arınmış olarak, her burjuva demokrasisinin altında yatan burjuva diktasının Türkiye'de yarım yüzyıldır işçi sınıfının örgütlenmesi üzerine koyduğu yasağı apaçık görmek ve tarihin, halkın demokratik iktidarına doğru akışını, daha hızlı, daha sağlam, daha bilinçli örgütlenerek hızlandırmaktır.

Olağanüstü

(Baştarafı 1. sayfada)

karşısına bir engel dikmek demektir.

Bunalımın nedeni, sömürü düzenidir

Önce şunu belirtelim : Genel olarak batının sermaye demokrasilerindeki hükümet bunalımlarının çözümünde böylesi formüllere başvurulmuş olması, bu öneriye haklılık kazandıramaz. Türkiye'deki siyasi bunalım, gösterilmek istendiği gibi bir kaç siyasi liderin ihtiraslarından doğmuş, çıkmaza girmiş bir bizans pazarlığından ibaret değildir. Bunalımın temelinde emperyalist-kapitalist sistemi temellerinden sarsan enflasyon dalgası, Türkiye finans kapitalinin güdük varlığından, talancı geleneğinden kaynaklanan ekonomik çıkmaz ve işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların yükselen demokratik-ekonomik- siyasal mücadelesi yatmaktadır.

İlgililere talimat mı?

Cumhurbaşkanı, bununla da kalmamakta, hakimlerin «sapık ve çağdışı ideolojilere» karşı harekete geçmesini istemektedir. Bu önerinin hemen ardından çeşitli demokratik örgütlere yöneltilen baskılar, öğrenci örgütlerinin kapatılması, Korutürk'ün sözlerinin hedefini bulduğunu, anlayanın anladığını göstermektedir. Bütün bunlar, kuşkuverici gelişmelerdir.

Egemen sınıfların bunalımını çözmek için, zaten kısıtlı olan demokrasinin büsbütün kısıtlanmasına ve emekçi halk hareketinin gelişiminin engellenmesine yol açacak formüllere karşı çıkmak işçi sınıfı başta olmak üzere tüm demokratik güçlerin görevidir.

Seçim halkın değil CHP'nin umududur

(Baştarafı 1. Sayfada)

de hiç bir işin içinden çıkamayacak, hâkim sınıfların hükümet bunalımı yine sürecektir, hattâ büsbütün derinleşecektir.

Bu arada erken bir seçimde CHP'nin tek başına iktidar olmasına bağlanan umutlar var. Oysa o da emekçi halkın gerçek sorunlarına hiç bir çözüm getirmeyecektir. CHP'nin tek başına iktidara gelmesi aslında tekelci sermaye çevrelerinin umududur. O sayede, ve ancak o sayede, hâkim sınıfların hükümet bunalımına çare bulunabileceği umuluyor. CHP de onun için, bugünkü yönetici lerinin elinde, hem ekonomik hem de ideolojik düzeyde durmadan daha sağa, tekelci sermayeden yana tercihlere kaydırılıyor.

CHP yöneticileri «tek başına iktidar» için emekçi halkın aktif demokratik desteğine dayanma ihtiyacını duymuyorlar, sadece emekçi halkın demokratik *özlemlerini* istismara çalışıyorlar. Böylece *kendi* «düzen değişikliği» programlarının da gerçekleşmesinin mutlak şartından yan çiziyorlar. Çünkü asıl dayanmaya çalıştıkları ve uğrunda her tavizi peydarpey vermeyi göze aldıkları destek, tekelci mihrakların, halkı sömürenlerin ve daha da sömürmek için yeni tezgâhlar hazırlayanların desteğidir. CHP yöneticileri, hükümetteyken yaptıkları işlerle —zamlar konusunda, taban fiyatları uygulamasında, işçi hareketleri karşısındaki tavırda, özgürlükler konusunda, Kıbrıstaki izledikleri şoven siyasette, yabancı sermeye yeden yana tercihlerinde, vs...— bunu açıkça ortaya koydular. Kurultay arifesinde parti örgütü içinde patlak veren kavgadaki tutumlarıyla, 12 Mart sorumlusu paşaları CHP'ye almakla, 12 Martın hedeflerini değil, sadece yön temlerini paylaşmadıklarını onların ağzından ilân etmekle ve son zamanlarda sosyalizme ve sosyalistlere karşı açıkça suçlayıcı bir tavır almakla da beli ettiler.

Bu durumda erken seçimle başa geçebilecek tek başına bir CHP iktidarı, «halk iktidarı»

ADYÖD

(Baştarafı 1. sayfada)

yer olmadığı gerekçesiyle serbest bırakıldılar. Ancak, Sıkıyönetimin emriyle, 14 öğrenci derneğinin ADYÖD'le birlikte kuruluşlarını bina mühürlendi ve Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı ADYÖD'ü «süresiz olarak faaliyetten men» etti.

Konuyla ilgili olarak Basına bir açıklama yapan ADYÖD başkanı şunları söyledi:

«Derneğimize kargı girişilen baskı ve yıldırma hareketleri, 4/12/1974 çarşamba günü polisin izinsiz ve kanunsuz bir şekilde Derneğimize baskın düzenlemesi ve 162 öğrenci arkadaşımızı götürmesi ile bardağı taşıran damla olmuşken, bugün de Sıkıyönetim Komutanlığı kararıyla Derneğin faaliyetlerinin süresiz olarak durdurulduğu bildirilmiştir.

Devrimcilere ve tüm halka yönelik bu baskılar, Sıkıyönetim ve polis kuvvetlerinin kimler için çalıştığını ve sürekli olarak sağ iktidar, sağ cephe iktidarı sloganları atan gericilerin sıkıyönetimin uzatılması için neden çalıştıklarını ve saldırılar düzenledüklerini açıkça ortaya sermektedir.

Bu haksız ve kanunsuz uygulamayı şiddetle protesto eder, devrimci gençliğin kavgasının bir iki dernek kapatmak ve polis baskısıyla şimdiye kadar durmadığı gibi, bundan sonra da durdurulamayacağını, kavgamıza yılmadan devam edeceğimizi bildirir ve tüm demokratik, yurtsever kuruluşları, bu tür ve diğer bütün anti-demokratik baskı ve uygulamalara karşı aktif bir şekilde mücadeleye çağırırız.»

adı ve görünümü altında olsa olsa, hâkim sınıfların hükümet bunalımına çare bulunmasına âlet edilecektir. Bir de, kapitalist krizin sonuçlarının emekçi halkın sırtına yıkılmasında kullanılacaktır. Nitekim bazı CHP ileri gelenleri daha şimdiden «düzen değişikliği»nin «çok büyük fedakârlıklar»ı gerektireceğinden, dolayısıyla CHP'nin *mutlaka* tek başına iktidar olması gereğinden söz etmeye başlamışlardır.

Ne var ki tek başına bir CHP iktidarı, emekçi halkın hiç bir sorununa çözüm bulamıyacağı gibi, hâkim sınıfların hükümet bunalımına da hiç bir kalıcı çözüm getiremiyecektir. Çünkü bu bunalım, temelde, emperyalizm ve onun yerli ortaklarıyla kitleler arasındaki uzlaşmaz çelişkiden doğuyor, durmadan onunla beslenip büyüyor. Dolayısıyla bunalımın kökünde, başta işçi sınıfımız olmak üzere kitlelerin, tüm demokratik ve yurtsever güçlerin hâkim sınıfları köşeye sıkıştırmış olmaları yatıyor. Hakim sınıflar o köşede yurdun ve halkın hiç bir gerçek sorununa çözüm getiremeden, ve o yüzden kendi aralarında da kozlarını ne yapsalar paylaşamadan, debelendikçe debelenecekler, Ecevit'in CHP'si bile onları çakıldıkları yerden kurtaramıyacaktır.

Yurdun ve halkın temel sorunlarının çözümüne ancak işçi sınıfı öncülüğünde demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin başarıya ulaşmasıyla varılabilir. Ve hâkim sınıfların içine düştükleri onulmaz hükümet bunalımıyla emekçi halkımızın ve ülkenin başına ördükleri kirli çorap ancak işçi sınıfının başını çektiği demokratik halk iktidarıyla yırtılıp atılabilir!

TSİP

(Baştarafı 1. sayfada)

yapıştırma görevini yapan Partimiz üyesi Mahmut Filiz'i, Maltepe semtinde tabanca ile vurmuşlardır. Partimiz üyesi, emekçi kardeşimiz Mahmut Filiz, kaldırıldığı Hacettepe hastahanesinde altı saat süren bir ameliyattan sonra komaya girmiştir ve halen komadadır.

İşçi sınıfımızın sendika seçme özgürlüğünü savunan üyemiz Mahmut Filiz'e karşı yönetilen saldırı, birkaç gün önce, Adana'da bir başka işçi kardeşimize yöneltilen saldırıyla birlikte, faşist maşaların işçi sınıfımıza ve halkımıza yönelen saldırganlıklarının son örneklerinden biridir.

Faşist saldırganlar, artık kimselerin maskeleyemeyeceği halk ve işçi sınıfı düşmanı yüzlerini göstermişler, kimliklerini cinayetleriyle de belgelemişlerdir.

Faşizmi, emperyalist mihrakların ve yerli ortaklarının kanlı planlarını işçi sınıfımız ve emekçi halkımız, kararlı mücadeleyle yenecektir.

New York

(Baştarafı 1. sayfada)

8 Kasım günü, O.D.T.Ü. ve Hacettepe Üniversitesinde yurt sever öğrencilere karşı düzenlenen olaylar, ülkemizde 1971 saldırıların yoğunlaştığını göstermektedir. Olaylar, özünde, halkımızın TAM BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ mücadelesine saldırıların bir halkasıdır.

Şunu kesinlikle belirtmek isteriz ki, olayların arkasında, ülkemizde yaratılan hükümet bunalımlarından yararlanmak isteyen EMPERYALİZM ve YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİNİN faşist özlemleri yatmaktadır.

A.B.D. reki Türk öğrencileri kanlı saldırıyı kınar, bütün yurtseverleri güçbirliğine çağırırız.

NEW YORK TÜRK ÖĞRENCİ DERNEĞİ

kitle

Epengle işçileri yiğit mücadelelerinin ilk bölümünü kazandılar

Epengle'de düğüm çözülüyor

Referandum hakkı ve sendika seçme özgürlüğü için direnen Epengle işçileri geçtiğimiz hafta içinde mücadelelerinin ilk bölümünü kazanmışlardır. Epengle işçilerinin yiğit ve kararlı direnişleri, en temel hakları olan sendika seçme hakkını onlara, «resmen» de kazandırmıştır.

Epengle Fabrikasında hangi sendikanın toplu sözleşme imzalamaya yetkili olduğu konusunda İstanbul İş Mahkemesinde görülmekte olan dava sırasında yargıç «çok önemli» bir karar vermiş ve daha önce Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından yetkili kılınan Teksif Sendikasının bu yetkisine «tedbir kararı» koymuştur. Bu durumda Epengle işvereni ile Teksif Sendikası arasında sürmekte olan toplu sözleşme görüşmelerine ara verilecektir. İş Mahkemesi yargıcı, bugün kü duruşmada, daha önce Teksif Sendikasından istifa ettiklerini bildiren, ancak istifalarının hemen ardından Teksif Sendikası tarafından yeniden Teksif'e üye oldukları iddia edilen 93 işçinin tek tek ifadelerini tesbit etmiş ve işçiler «Teksif'ten istifa ettiklerini ve yeniden üye olmadıklarını» bildirmişlerdir İş Mahkemesi yargıcı bunun üzerine Teksif Sendikası'nın yetkisine tedbir koymuş ve esas karar için duruşmayı bir hafta sonraya ertelemiştir.

Duruşmaya katılan işçilerin sevinç gösterileri ile karşılanan karar sendika çevrelerinde «Epengle'de düğüm çözülüyor» şeklinde değerlendirilmiştir.

Epengle işçilerinin yiğit ve kararlı direnişini, Tüm Dokuma-İş Sendikasının kararlı devrimci mücadelesi sonucunda varılan bu nokta, işçi sınıfımızın referandum mücadelesinin son günlerde ardarda gelen, ve sermayeden söke söke alınan haklarından biri, bir ileri adımdır. Epengle olayı, sarı sendikaların döndürdükleri oyunları, Bölge Çalışma Müdürlük lerinin yetki verme mekanizmasının sakatlığını ve referandum'un zorunluluğunu bir kere daha göstermektedir.

Yiğit Epengle işçileri, sendika seçme ve kendi devrimci sendikalarında kalma, kendi sendikalarını güçlendirme adına, her türlü baskıyı, işten çıkarılmayı, patronun lokavt uygulamasını göze almışlar ve bugün mücadelelerinde çok önemli bir mevzi kazanmışlardır.

Irmak hükümeti İpraş ve Aliağa grevlerini uygulamaya sokmadı

Grev yasağı demokrasiye aykırıdır

Güvenoysuz Irmak hükümeti İpraş ve Aliağa rafinelerinde işçi sendikalarının aldığı grev kararlarını uygulamaya sokmadı ve grevleri bir ay erteledi. Sebeb, grevlerin milli güvenliğe aykırı olması imiş, Bütün sanayi ve ekonomi petrole son derece bağımlı olduğu için bu sebeb ilk bakışta mantıklı görünebilir. Ama biraz düşününce bunun işçilerin grev hakkına indirilmiş bir darbeden başka bir şey olmadığı hemen görülür. İşçiler çalışmamak, istemiyorlar ki, sadece haklarını istiyorlar. Onlar zaten üretimde bulunmak zorundalar, bu işçi sınıfının varoluş şartı. İşçiler hem büyük fedakarlıklara katlanarak grev kararı alıyorlar, hem de bu grevler yasaklanıyor. Hükümetler eğer ekonomiyi sekteye uğratmak istemiyorlarsa, o zaman işçilerin haklarını tanısınlar, onları grev yapmak zorunda bırakmasınlar.

İşçiler artık grev kararı aldıktan sonra bu grevi ertelemek, sadece işçi sınıfının mücadelesini engellemeyi amaçlar, bunun hiçbir özürü yoktur. Demokrasilerde grev hakkının engellenmesi diye bir şey söz konusu olamaz.

Ankara'da referandum toplantısı yapıldı

—Referandum Toplantısı—

Geçtiğimiz günlerde sendikalar ve demokratik kuruluşlar Ankara'da yaptıkları ortak toplantı sonucunda REFERANDUM toplantısına katılmışlardır. REFERANDUM kampanyası yürütme komitesi bir basın toplantısı düzenliyerek, önümüzdeki günlerde REFERANDUM konusunda yapacakları çalışmaları ve eylem proğramlarını açıklamış «SENDİKA SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ» İçin yürütülen bu kampanya başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımıza maledilmek için bildiri, afiş, yayın faaliyetlerinde bulunacakları ve miting düzenleyeceklerini, bu arada ortaklaşa hazırlanan REFERANDUM kanunu taslağını emekçi halkın imzasına açacaklarını söylemişlerdir.

Komite adına konuşan sözcü «ADANA'daki uygulama» İMZALI İRADE BEYANI'na da yanan ve patron - SARI Sendikacı baskısı altında yapılan sulandırılmış, bir REFERANDUM uygulamasıdır. «HAKİM ve İLGİLİ SENDİKA TEMSİLCİLERİN'in önünde yapılan, GİZLİ OY AÇIK SAYIM Usulüne dayanan REFERANDUM İSTİYORUZ» demiştir.

Konya kiremit fabrikasında işveren lokavt kararı aldı

Konya Birlik Kiremit Fabrikasında 1, Temmuzdan beri devam eden toplu sözleşme görüşmelerinden bir sonuç alınamamıştır. Asgari ücret üzerinden çalışan Birlik Kiremit işçilerine işveren, günlük 4 lira gibi gülünç bir zam teklif etmiştir. Toplu sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi üzerine Uzlaştırma Kuruluna gidilmiş, işveren Uzlaştırma Kurulu kararını da kabul etmemiştir. Birlik Kiremit işçilerinin haklarını almak için gösterdikleri kararlı davranış üzerine, işveren lokavt kararı alarak, uygulamaya koymuştur.

HEDEF SENDİKA YÖNETİMLERİNİN DEVRİMCİ KADROLARA GEÇMESİDİR

Küçük dükkan sendikacılığı bir tuzaktır

«En gerici sendikalarda bile çalışılmalıdır.» İşte ustanın, sık sık tekrarladığımız bir sözü...

Ama unuttuğumuz nokta, bırakalım en gerici sendikaları bir yana, ilerici sendikalarda çalışmanın, yönetime aday olmanın, tabanda devrimci bilincin uyanmasını sağlamanın, ne kahırlı, ne yoğun, ne sabırlı bir çalışma gerektirdiğidir. İşçi sınıfı sosyalistlerinin sendikalar da çalışması, oralarda bürokratik bir görev almakla, yada sendika yönetimlerini etkilemeye çalışmakla bitmez. Hatta böyle bir çalışma, sağladığı verim açısından devede kulak gibi kalır. İşçi sınıfı sosyalistleri, gerçek devrimciler: sendikalarda taban çalışması yapanlar, işçilerin bilinçlenip yönetime aday olmasını sağlayanlar, kendileri sabırlı bir mücadeleyi göze alarak tabana dayanıp yönetime gelenler, sendikayı tüm tabanıyla birlikte adım adım ileri götürerek, siyasal mücadele, ekonomik mücadele bağını sağlayanlar, sendikayı, işçi sınıfının siyasal hareket ve örgütünün yörüngesine sağlam bir şekilde oturtabilenlerdir.

Ancak yine tekrarlamak gerekirse, bu iş, öyle gelgeç heyesillerin, kısa yolcuların, maceracıların, işçi sınıfı sözünü ağzından düşürmese de işçi sınıfına inanmayan unsurların harcı değildir. Böyleleri, bırakalım en gerici sendikaları bir yana, ilerici sınıf sendikalarını bile küçümserler. Hele Türkiye'nin şartlarında, en ilerici sendikalarımızın birçoğunda bile, en üst yönetimin tabanın gerisinde kalan, işçi sınıfını başka sınıfların örgütlerinin kuyruğuna takarak bilinçlenmesini engellemeye çalışan, yada sendikalizme boğulmuş kişilerin veya kliklerin elinde olduğu bir gerçektir. Bu yapıyı değiştirmek, sendikalara devrimci unsurları hakim kılmak, bir süreç, bir zaman işidir. Bir sebatlı, kararlı, devrimci çalışma işidir.

İşte bu gerçeği görmeyen, yada görüp de işin kolayına kaçan unsurlar, işçi sınıfı ve devrimcilik adına, «O sendikadan artık hayır gelmez» gerekçesiyle KÜÇÜK DÜKKAN SENDİKACILIĞI peşinde koşabilirler. Türkiye'de, özünde patronlara yarayan, işçi hareketini güçten düşüren, işçiyi kırdıran böyle küçük dükkân sendikacılığı eğilimleri, öteden beri vardır ve bugün de bitmiş değildir. Şüphesiz ki, sendika kurtlarına karşı, sermayenin çeşitli oyunlarına karşı, yerleşmiş yerini sağlamlamış ve çeşitli çevrelere dayanan sendika yönetici kliklerine karşı, devrimci bir sendikal mücadele sürdürmek dile kolay bir iştir. Şüphesiz ki sendika tabanında çalışmak, öyle ilk bakışta, hayalcilerin sandığı gibi hemen verim alınan kolay bir iş değildir. Zaten işçi sınıfı sosyalizmi kolay değildir. Bu durumda, küçük bir sendika kurup, küçük bir dükkân açıp kendi küçük dükkânında tek hakim olmak ve avunmak kolaydır, Ama bu tavrın işçi sınıfına işçi sınıfının ekonomik ve giderek siyasal, yani devrimci mücadelesine katkısı nedir? Getirdiği götürdüğü nedir?..

Şüphesiz bir merkezî disiplin altında, çok özel şartlar gerektirdiği zaman, belli bir uzun vadeli planın parçası olarak, işçi sınıfı sosyalistleri sendika kurarlar, sendika kurdururlar. Ama en genel şartlarda, işçi sınıfı sosyalistlerinin görevi, en gerici sendikalarda bile, bırakalım en gerici sendikaları bir yana, Türkiyenin şartlarında, özellikle ilerici, devrimci sendikalarda, bıkmadan usanmadan çalışmaktır.

Sendika yönetimini her beyenmeyenin yeni bir dükkân açması güçlü bir sendikanın, hem de ilerici bir sendikanın varolduğu bir işyerinde bu sendikaya karşı yeni bir sendika kurma denemeleri; işçi sınıfını bölmekten, ekonomik mücadelesini ve örgütlenmesini güçten düşürmekten başka birşey değildir.

Bugün Türkiye'nin somut şartlarında, işçi sınıfı sosyalistleri sendikal çalışma yapılmamış, hiçbir sendikanın girmemiş olduğu işyerlerinde ve bölgelerde sendikal çalışmalarını sürdürür, yeni sendikalar kurar ve bu sendikaların, mevcut ilerici sendikalar çerçevesinde, onlara bağlı olarak kurulmasını, veya onlara katılmasını ön şart görürler. Örgütledikleri bir işyerinin, bugün Türkiye'nin somut şartlarında, çeşitli eleştirilebilecek yönlerine ve mevcut üst kademe yöneticilerinin CHP paralelinde görünmelerine rağmen, ilerici tek Konfederasyon olan DİSK'e bağlanmasını sağlamak görevleridir.

Güçlü bir işçi sınıfı hareketi, güçlü ve siyasal mücadele birlikteliğini kavramış bir ekonomik mücadele isteniyorsa, yapılacak şey, bu mücadeleyi güçten düşürmemek, küçük dükkâncılık hesaplarıyla ve kısa vadeli hesaplarla, işçi sınıfının uzun vadeli, uzun soluk isteyen ekonomik mücadelesini bölmemektir.

Çok özel mahalli şartlar, çok özel durumlar olmadıkça, bugün Türkiye somutunda DİSK'e bağlı veya bağımsız ilerici sendikalar, sendikamız olmalı, küçük dükkânlardan kaçınmalıyız. Buralarda, daha devrimci bir yönetim için, bilinçli bir taban ve bu bilinçli tabanın yönetime geçmesi için mücadele etmeliyiz. Türkiye somutunda bugün konfederasyonumuz DİSK, sendikalarımız DİSK'e bağlı veya bağımsız ilerici sendikalardır.

Referandum mücadelesi bugün artık geniş işçi kitlelerince benimsenmiş, uğrunda mücadele edilen, gerçekleşmesi için direnilen bir demokratik hedef olmuştur. Daha düne kadar bir kaç ilerici sendikanın yanın organlarında, bir kaç ilerici-devrimci yazarın köşesinde savunulan referandum hakkının, kitlelerce böylesine benimsenmesinde, kuşkusuz öncelikle işçi sınıfımızın bugün ulaştığı bilinç düzeyi, uyanış ve işçi sınıfı hareketinin olağanüstü bir hızla «kendiliğinden sınıf» olmaktan çıkıp, «kendisini için sınıf» haline dönüşmesi etken olmuştur. Son altı ayın işçi olayları bunu yeterince kanıtlar. Bir İSDEMİR direnişinin, bir Ülker direnişinin, İnsa, Epengle direnişlerinin hedefleri «sendika seçme özgürlüğünün elde edilmesi» idi.

Ancak, işçi sınıfımız içindeki bu potansiyelin değerlendirilmesinde, referandum konusunun ve referandum mücadelesinin kitlelere mal edilmesinde, Türkiye Sosyalist İşçi Partisinin ve çeşitli demokratik örgüt ve sendikaların başlattıkları *referandum kampanyası*, önemli etken olmuştur. ve sevinerek söylenmelidir ki, Referandum Kampanyası en küçük en küçük ölçekli fabrikaların tezgahlarına kadar ulaşmıştır.

Nitekim burjuvazi de gerilemek zorunda kalmıştır. Adana'daki tekstil işçileri arasında «açık irade beyanı» şeklindeki saptırma gayretlerine rağmen, Makina Kimya Endüstrisinin işyerlerinde, komando terörü altında yürütülmesine rağmen, Mahkemelerin, işçilerin beyanlarını uyuşmazlığın asli unsuru ve delili olarak kabul lenmeleri yaygınlaşmakta, iş verenler işçilerin referandum taleplerine eskisi kadar sert karşı çıkamaz hale gelmektedirler.

Referandumun sadece bir araç olduğunu unutmayalım

Ancak sermaye cephesindeki bu gerilemeler, sendika seçme özgürlüğü için mücadele bilincinin işçi sınıfı içinde kök salması, işçi sınıfı sosyalistleri arasında bile «Referandumun sadece bir araç olduğu»nun bazen unutulmasına yol açmaktadır.

Referandum kampanyasının sonuna ulaşılıp, referandum yasalaştırıldığı takdirde sarı sendikaların bir anda kendiliğinden tasfiye olacağını; sendika yönetimlerinin karşı devrimci, işbirlikçi unsurlardan arınacağını ummak son derece yanlıştır,

Çok uzak olmayan bir gelecekte burjuvazi, referandumu yasalaştırma konusunda gösterdiği son direnci de terkedecek ve işçi sınıfımızın mücadelesi ve talepleri doğrultusunda referandum yasalaştırılacaktır. Ardından, bir işyerinde hangi sendikanın yetkili olduğuna işçiler karar vereceklerdir. Yanılmamamız gereken nokta da tam burasıdır zaten. Referandum yasalaşır yasalaşmaz, işçilerin akın akın ve gün geçirmeden ilerici-devrimci sendikalar akacağını ummak hayalcilik tir. Hele hele sarı sendika tanımının önemli değişimler geçirdiği günümüzde bunu ummak mümkün değildir. Sarı sendikalar, işçi sınıfının uyanışı, bilinçlenmesi ve mücadele ye atılması ile, artık, «düşük ücret zamlarına razı olarak işçileri işverenlere satan» kuruluşlar görünümünü maskelemek zorunda kalmaktadırlar. Sık sık yüksek ücret zammı alan, oysa sapına kadar sarı, patron yanlısı sendikalar vardır. İşte Metal İş Feredasyonu ve Karabük Demir Çelik Sözleşmesi, işte Zonguldak Maden İşçileri Sendikası ve Zonguldaktaki sözleşmeler, işte Murgul sözleşmesi vb... Artık, sarı sendika da yeni maskeler takınmak zorunda kalmaktadır. Meselâ patronla, bu defa işçilerin bilinçlenmesini, sınıf bilinci ve siyasal bilinç kazanmalarını engellemek için anlaşmaktadır.

Sözü uzatmadan temel hedefi özetleyelim : Sendika yönetimleri kesinlikle devrimci kadrolara geçmeli, sendikalar, ekonomik - siyasal mücadele bütünlüğünde olmaları gereken yeri almalıdırlar. Sendikal mücadele ancak bu temel üzerine oturtulduğu takdirde sosyalist mücadelenin gerekleri yerine getirilmiş olacaktır. Ve ancak o zaman işçi sınıfının mücadelesi hedefe doğru ilerleyebilecektir.

Bu ise tabandaki örgütlenmenin, eğitimin, aynı kararlılıkla, hatta referandum hakkı tanındığı takdirde muhtemel aldatmaları göğüsleyebilmek amacıyla daha da yoğunlaştırılarak sürdürülmesini gerektirir,

Referandumun amacına varması patron sendikalarına son verilmesi için, sendika yönetimlerine devrimciler mutlaka hakim olmalıdırlar. Bunun için sabırlı bir mücadeleyi yürütmelidirler.

Bir daha vurgulayalım : mücadelemiz, son derece önemli ve ilk adım olan «işçilerin sendikalarını kendilerinin seçmesi» hedefi ile sınırlanırsa, bu soyut bir mücadele olacaktır. Madem ki sendikal mücadele, siyasal mücadeleden bağımsız düşünülemez, madem ki sendikaların, işçi sınıfının siyasi örgütünün denetim ve öncülüğü dışında düşünülmesi mümkün değildir, o halde referandum mücadelesi de, işçi sınıfının ekonomik-demokratik-siyasal örgütlenişini tıkayan engellerden sadece birine karşı mücadele olarak değerlendirilmelidir.

Elbette referandum hakkının elde edilmesiyle, işçi sınıfının ekonomik örgütlenmesindeki en önemli engellerden biri aşılmış olacaktır. Ancak işçi sınıfı, bilinçli taban, sendikaların yönetimini ele geçirmedikçe; sendikaları, işçi sınıfının siyasal hareketiyle tamamlaşan örgütler haline getirmedikçe; ekonomik mücadele-siyasal mücadele birlikteliği tam anlamıyla kavranıp hayata geçirilmedikçe referandum hakkı için mücadele tek başına asla yeterli olamayacaktır.

Turgutlu'da sendika mücadelesi sürüyor

Turgutlu'da, yaklaşık olarak otuz kiremit-blok fabrikası bulunmaktadır. Bu fabrikalarda, yazın çalışan işçi sayısı on bini bulsa da, kışın kanunsuz mevsim sonu çıkışları yüzünden, dört bine kadar düşmektedir. Turgutlu'lu patronlar, Turgutlu'daki yağlı çamuru ve ucuz emeği çok çabuk değerlendirip fabrika sayısını otuza çıkarmışlardır.

Dört yıl önce, bu fabrikaların da, hiçbir sendikal mücadele olmadan, patronlarla Çimse-İş sendikası anlaştılar. Çimse İş, toprak sanayiinde yetki aldı. Yaptığı toplu sözleşmeler ile, tatmin edici ücret zammı ve hak alamayan Çimse-İş sendikası, toplu sözleşmede kabul ettirdiği maddeleri bile fabrikalarda uygulatamadı.

Bugün, bütün bunları kendi hayatlarında, yaşayarak gören işçiler, «Çimse-İş bizim sendikamız değil, patroncu sendika» diyorlar.

Büyük baskılar altında süren bu mücadele sonucunda, Turgutlu'daki Leylek Kiremit Fabrikası işçileri, sendikaların işçiden yana, devrimci Keramik İş sendikası olduğunu söyleyerek Keramik-İş'e üye olmuşlar, üye fişlerini imzalamışlardır. Bunun üzerine, o güne kadar işçiyle, işçinin sorunlarıyla asla ilgilenmemiş olan Çimse-İş yöneticilerinin paçaları tutuşmuş ve sendika adeta Leylek Kiremit Fabrikası'na taşınmıştır.

Sarı sendika, Leylek Kiremit Fabrikasındaki Keramik-İş üyelerini patrona jurnal etmiş, bunun üzerine patron gizli lokavt uygulayarak otuz işçiyi işten etmiştir. «Mevsim bitti» bahanesiyle işten atılan işçilerin hepsi, devrimci Keramik-İş üyesidir.

kitle

Sahibi : Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür : Orhan Doğançay/ Yönetim yeri : Çemberlitaş, Piyerloti Caddesi 37/c İstanbul/ İzmir Bürosu : 355. Sokak 55.401/ Konya Bürosu : İdmanyurdu Sitesi, Kat: 3, No: 90/ Eskişehir Bürosu : Köprübaşı Tekiz Sokak 2.8/ Adıyaman Bürosu : Gölbaşı Caddesi No: 121/ Urfa Bürosu : Azat Kitabevi, Hükümet konağı arkası Konak pasajı URFA / Ceylanpınar Bürosu : Posta Kutusu : 9, Ceylanpınar / Gölcük Bürosu : Yeni Mahalle, 27 Mayıs Caddesi, Kerimağa Blok Apartmanları 20-E / Soma Bürosu: Kurtuluş mahallesi Atatürk caddesi No: 90 Soma İZMİR / Abone şartları : yıllık, 50, altı aylık 30 lira. Dış ülkeler için iki katı / Dağıtım : Hür Dağıtım / Dizgi . Murat Matbaacılık Koll. Şti. / Baskı : Özgür Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi / Son baskı tarihi : 16 Aralık 1974

Askeri yardımlar

(Baştarafı 1. sayfada)

köşeye sıkıştırmıştır. Amerikadaki çeşitli finans gruplarıda bu karmaşık durumda birbirine girmektedir Her grup kendi çıkarına gelen bir dış politikayı savunmaktadır. Bu kesin uyuşmazlık herşeyden önce ABD emperyalizminin açmazını belgelemektedir. Türkiye'ye «yardım»ın kesilmesinde de böyle olmuş, iktidardaki grup «yardımın» sürdürülmesini isterken meclislerde çoğunluğa sahip olan diğer çıkar grubu vargücüyle bunu engellemeye çalışmış ve şimdilik bunda muvaffak olmuştur. ABD emperyalizmi öyle bir hale gelmiştir ki kendine bağımlı bir ülke ile ilgili net bir dış politikayı saptıyamamakta, yönetim hiyerarşisinin en üst organları bu konuda birbirine girmektedir. İşte bu yüzden Türkiyeye malzeme sevkinin durdurulması ABD emperyalizminin gerilemesinin bir işaretidir diyoruz.

Türkiye'deki iktidar yardımın kesilmesinden hiç memnun değil. Kaderini emperyalizme bağlamış bir ülkede kanallardan birinin tıkanmasının kendi iktidarlarını tehlikeye düşüreceğini bilen yerli egemen sınıflar oldukça rahatsız, Son bir ümitle yaşıyorlar, belki veli nimetlerini «yardımı» gene başlar diye. Efendilerini küstürmemek için de fazla bir şey diyemiyorlar.

Öte yandan ABD'nin yardımı kesilmesinin ertesi gü nü Almanya Türkiye'ye askeri yardıma hazır olduğunu açıkladı. Emperyalistler arasındaki dünya pazarlarının sürekli yeniden paylaşımı savaşında Alman emperyalizmi fırsat kolluyor. Bu teklif efendi değiştirmekten pek rahatsız olmayan yerli egemenmen sınıfları herhalde oldukça rahatlatmıştır.

Militarizm halkların düşmanıdır

Türkiye halkının çıkarları açısından durum nedir? Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkı şunu iyi bilmektedir, emperyalizmin yardımı olmaz, emperyalistlerle kurulan her ilişki ülkenin daha fazla sömürülmesine, ülkenin daha bağımlı olmasına yolaçar. İşçi sınıfı bu yüzden her zaman emperyalistlerle olan bütün ikili anlaşmalara derhal son verilmesini, gerici ittifaklardan, Nato ve Centodan derhal çıkılmasını ve emperyalistlerle olan her türlü silah vb. alışverişine derhal son verilmesini savunur.

Sosyalistlerin görevleri, egemen sınıfların uşaklığını ve dilenciliğini halkımıza göstermek, emekçilerin gerçek çıkarlarının militarizme ve egemen sınıf silahlanmasına karşı olduğunu en geniş kitlelere anlatmak, anti-emperyalist uyanışı hızlandırmak meselenin sınıfsal özünü güçlendirmektir.